

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ

ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 5, ΑΘΗΝΑ 105 56

ΤΗΛ. 32 50 378 - 32 11 149 ΦΑΞ: 32 13 667

E-mail: elia@ath.forthnet.gr

www.elia.org.gr

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

1894-1948

Διευθυντής Γρηγόριος Ξενόπουλος

Τόμος 1 1894 – Τόμος 50 1943-1944

Περίοδος Γ΄ Τόμος 1 1945 – Τόμος 2 1946

Περίοδος Δ΄ Τόμος 1 1947 – Τόμος 2 1948

(22.925 σελίδες)

**Η παρούσα ψηφιακή έκδοση πραγματοποιήθηκε
με την οικονομική ενίσχυση του ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
και του ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
στο πλαίσιο του εορτασμού των 50 χρόνων από το θάνατο
του Γρηγορίου Ξενόπουλου.**

ΑΘΗΝΑ 2001

Ψηφιοποίηση

A.M.S. Μ. ΣΑΡΙΜΒΕΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.

1901

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

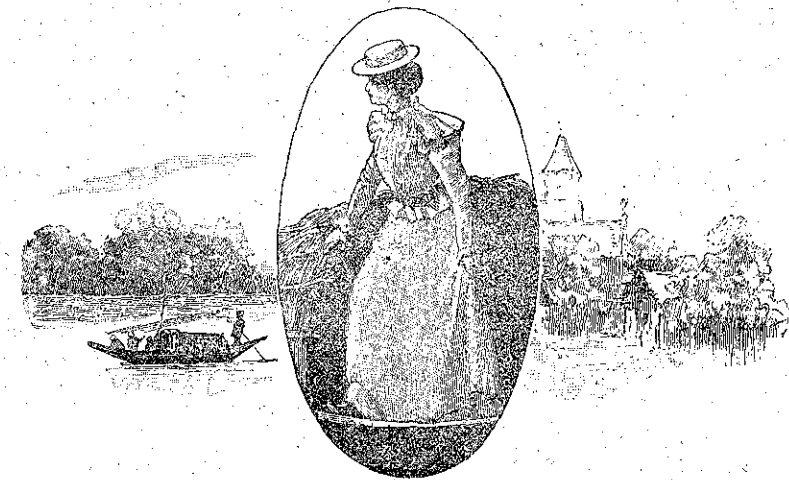
ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

« Τέρπειν ἄμα: καὶ διδάσκειν »

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. - ΤΟΜΟΣ 8^{ος}

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ,

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.		Σελ.
ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ:		ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ: 15, 26,	
'Αγῶνες (οί) τῆς Ὀλυμπίας	159	34, 43, 51, 59, 67, 75, 83, 91, 99	
'Αγῶνες (οί) τῶν Σχολείων	114	107, 115, 123, 132, 139, 147, 156, 163,	
'Αδικημένοι (οί)	191	172, 179, 187, 195, 203, 211, 219, 228,	
'Αδριάντες	135	235, 243, 251, 259, 266, 275, 283, 291,	
Βασιλόπαις (ὁ)	167	300, 306, 314, 323, 331, 339, 347, 355,	
Γραμματοσυλλέκται	226	362, 371, 379, 387, 395, 403, 418	
Γύρος (ὁ) τοῦ Κόσμου	255		
Εἰς τὴν Ἀκρόπολιν	232		
Εἰς τὸν Ἄερα	334		
Εἰς τὸ Σκοπευτήριον	71		
'Εορταί (αἱ) μαί	110		
'Ενας (ὁ) καὶ ὁ ἄλλος	375		
'Επιστολὴ Βραχεΐα	151		
Ζωντανὰ Κούκλαι	327		
Ζωολογικὸς Κῆπος	183		
Ἡραΐσμις	239		
Θέατρα (τὰ)	175		
Θερινὰ Βροχαί	292		
Θησαυρὸς (ὁ) τῶν Κυτῆρων	47		
'Ιδιεφεύξ καὶ κλίσις	312		
'Ιπποδρόμιον	271		
'Ιωσήφ Βέρτης	31		
Καὶ μία προσαπικὴ	207		
Κυπριακὴ (ἡ) "Ἐκθεσις	131		
Λοχεῖον (τὸ)	296		
Μέγα ζήτημα	216		
Μεγάλῃ (ἡ) φίλῃ	263		
Μία (ἡ) καὶ ἡ ἄλλη	343		
Νέα ἀπὸ τὸν οὐρανόν	79		
Νέα (ἡ) Σκηνὴ	303		
Νέος Δίωκ	6		
Οὐ πύσις	247		
Πάσχα Κυρίου	105		
Πέμπτη (ἡ) τῶν Μαθητῶν	87		
Πένθος παγκόσμιον	24		
Προφάσεις (αἱ)	320		
Πρώτη (ἡ) ἀνοιξίς	39		
Πρωτομαγιά	143		
Σεπτέμβριος	279		
Τραγῆδαια Ρουμάνια	287		
Χαιρετισμὸς	399		
Χαρὰς ἡμεραι	56		
Χειμερινὰ καθήκοντα	383		
Χελιδόνες (αἱ)	95		
Χιονίστραι (αἱ)	391		
'Ἀθρόον Βραβεῖον (εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν)	15		
		'Ανέστης Κωνσταντινίδης (μετ' εἰκόνας)	192
		ΑΝΕΨΙΑΙ (οἱ) ΤΟΥ Κ·ο ΒΩΡΚΕ (μετὰ 16 εἰκόνων):	
		1, 22, 32, 37, 48, 55, 61, 72,	
		77, 85, 96, 104, 109, 120, 125,	
		136, 145, 151, 157, 168, 173, 184, 192, 197	
		ΑΝΕΨΙΟΣ (ὁ) ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ (μετὰ 17 εἰκόνων)	
		217, 221, 233, 237, 248, 257, 264, 272,	
		280, 288, 295, 301, 313, 317, 328, 333,	
		345, 352, 361, 369, 376, 384, 395, 394, 415	
		'Ανθη (τὰ) τῆς Ἀμυγδαλῆς	208, 215, 227, 234
		'Ἀνθρωπος (ὁ) καὶ τὸ πουλίκι	178
		ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ:	
		65ου Διαγωνισμοῦ (Ἀκμήσεων)	338
		66ου Διαγωνισμοῦ (Ἀύσεων)	266
		67ου Διαγωνισμοῦ (Διηγήματος)	351, 359
		68ου Διαγωνισμοῦ (Ἀύσεων)	492
		69ου Διαγωνισμοῦ (Ἀύσεων)	492
		Κυριακῆς Δαπλόσεως (Ἐδεκάτης) μετὰ 10 εἰκόνων	405
		Μικροῦ Διαγωνισμοῦ μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ (μετ' εἰκόνας)	378
		ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΥ:	
		Γεροντόπαιδα (τὰ)	231
		Καλὸς (ὁ)	198
		Μετὰ τὰς ἐξετάσεις	210
		Πατριώτης (ὁ)	223
		'Απὸ τῆς Σκύλλῃ εἰς τὴν Χάρυδδην (2 εἰκόνας)	313
		Ἀρχαία (ἡ) ἐπιγραφή	194
		Βραβεῖον (τὸ) (δραμάτιον)	106, 111, 122
		Βροθευθὲν (τὸ) διήγημα (μετὰ 4 εἰκόνων)	359
		Γάτα (ἡ) καὶ ἡ κούκλα	25
		Δέκα (τὰ) δῶρα τῆς Φιφῆς	58, 66
		Δὲν ἔχω φίλας (μετ' εἰκόνας)	160

	Σελ.
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :	
Εκτακτο Διαγωνισμός (Σεσπαθώματος)	363
68ος Διαγωνισμός (Λύσεων)	7
69ος Διαγωνισμός (Λύσεων)	149
70ος Διαγωνισμός (Λύσεων)	233
71ος Διαγωνισμός (Δοκίμων)	346
72ος Διαγωνισμός (Διηγήματος)	394
Κυριακή Διαπλάσεως (Δωδεκάτη)	410
Διαθήκη (ή) του σκύλου	371
Δύο (αί) περιστέρια	103
Δώρα (τά) της Διαπλάσεως	364
Δώρον (τό) της Μοίρας	392
Είδικόν Σεσπαθώμα	26, 418
ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ :	
Δημήτριος Σ. Ι. Δ. Δρίσας	104
Ανδριανός Φ. Ζήνωνος	64
Γεώργιος Δ. Κωστής	336
Η. Κ. Μιχαλόπουλος	48
Λελλή Ν. Νικολαΐδου	376
Νοσταλγός Έλληνας	410
Πέτρος Α. Πολιτάκης	32
Λουκία Σ. Σοκόλη	7
Σπυρίδων Ι. Τρακάκης	208
Άγγελική Ν. Φαρμακίδου	329
Εκδικησις (ή) του Έλεφαντος (8 γελοιογραφαί)	393
Εκπληξις (ή) του χωρικού	21
Εκτακτος Διαγωνισμός Σεσπαθώματος	368
Ελεγχος (ό) ενός πρίγκιπος	97
Ελληνοπάρις (ό) θον Δελ-ίου	34
Επί πτερόνων Ζερφού	154
Εξήγημα (τά) του 1900	369
Εύροσση Δημητρακοπούλου (εικόν)	223
Εύχαριστώ	242
ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ (ό) ΟΡΕΝΟΚΟΣ (μετά 52 εικόνων) 8	
19, 29, 41, 45, 53, 64, 69, 80, ...	
87, 93, 101, 112, 117, 128, 133, ...	
141, 149, 160, 165, 176, 181, 189, ...	
199, 205, 213, 223, 229, 240, 245, ...	
253, 361, 269, 277, 285, 293, 304, ...	
309, 321, 325, 336, 341, 349, 357	
	365, 373, 381, 389, 400, 410
Θείος (ό) Αρχιμήδης (κομωδία)	329, 335
Θωρία και Πράξις	202
Ίστορία ενός κόκκου σίτου	178
Ίστορία του μηνενικίου	303
Καθυστερούντες (οί) τετράδια Μ. Μυστικῶν	331, 338, 347, 356, 379
Κακός (ό) μαθητής	274
Καλός (ό) μαθητής	274
Καλοσύνη και τιμότης	138, 146
Κάστανον (τό) και τὸ καρύδι	74
Κεράσια (τά)	386
Κλήρωσις (ή) τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως	354
Κυριακή (ένδεκάτη) τῆς Διαπλάσεως (μετά 10 εικόνων)	405
ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ :	
Διὰ τῆς μεθόδου τῶν τριῶν (9 εικόνες)	4
Κατέβρωμα (τό) τοῦ Γιάγκου (6 εικόνες)	49
Λάμπες ζωντανές (6 εικόνες)	80
Λαίμαργος (ό)	384
ΛΑΧΑΝΑΚΗΣ (ό) ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΑ (ρηπιακόν), μετά 12 εικόνων). 225, 240, 257, 272, 289, 304, 328, 353, 369, 384, 400, 417	
Λόγοι Βασιλίσσης	289
Λύσεις Μιγικῶν Εικόνων (μετά 8 εικόνων εἰς τὴν Ἄλλη λογραφίαν) 15, 75, 139, 228, 275, 315, 339, 418	
ΜΑΓΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ :	
Ποῦ εἶνε ὁ ἀρχιμουσικός ;	280, 339
Ποῦ εἶνε ἡ γαγά ;	344, 418
Ποῦ εἶνε ὁ Γιαννάκης ;	209, 275

	Σελ.
Ποῦ εἶνε ὁ ἔξερευνητής ;	392
Ποῦ εἶνε ὁ περιηγητής ;	176, 228
Ποῦ εἶνε ὁ πιστός του ἄντροπος ;	22, 75
Ποῦ εἶνε ὁ φίλος του ;	248, 315
Ποῦ εἶνε τὸ πουλί ;	72, 139
Μαρία (ή) και ἡ Ὀλγα	82
Μὲ τὴν καρδίαν σου	130
Μία ἐκδικησις τοῦ Πάπα	250
Μία οἰκία τοῦ 30οῦ Αἰῶνος (μετ' εἰκόνας)	256
Μουσικοὶ (οἱ) φθόγγοι	50
Μυῖα (ή) και ἡ ἀράχνη	257
Νέα (τά) τοῦ 1902	414
Σεσπαθώμα (τό) τοῦ 1901	26, 418
Ὁδηγὸς τοῦ συνδρομητοῦ τῆς Διαπλάσεως	11
Οἶκος (ό) τῆς Κυρίας Ἀδάμ	71
Ὁπτικὴ ἀπάτη (2 εικόνες)	79, 98
Παιδικὴ (ή) Ἐκθεσις (μετὰ 3 εικόνων). 162, 171, 186, 210, 231	
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, 15, 26, 34, 43, 51, 59, 67, 75, 83, 90, 99, 107, 115, 123, ...	
131, 147, 155, 163, 172, 179, 187, ...	
195, 203, 219, 227, 235, 243, 251, ...	
259, 266, 275, 283, 291, 300, 306, ...	
314, 323, 331, 339, 347, 355, 362, ...	
	371, 379, 387, 395, 403, 418
Πάπος (ό) και ὁ κηπούρος	7
Παράτησις (ή) μαθήτρια	127
Πελαγοὶ (οἱ)	279, 290
Πέντε (τά) μπιζέλια	311, 316
Πετεινὸς (παρὰ μὴ μετ' εἰκόνας)	17
Πετῶν (τά) κιδώ-ιον	298
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ, 16, 28, 36, 44, 52, 60, 68, 76, 84, 92, 100, 108, ...	
116, 124, 131, 140, 148, 156, 164, 172, ...	
180, 188, 196, 204, 212, 220, 228, 236, ...	
244, 252, 259, 268, 276, 284, 292, 300, ...	
308, 316, 324, 332, 340, 448, 356, 364, ...	
	372, 380, 388, 396, 404, 420
Πουλί ἢ ὄχι ; (μετ' εἰκόνας)	273
Προσευχή (ή)	57
Πρόσκλησις τῆς Διαπλάσεως πρὸς ἀναγέννησιν τῆς συν- δρομῆς	360
Πρωτοχρονιάτικο	7
Πυρεῖον (τό)	344, 353, 359, 367
Πῦρ ἐξ οὐρανοῦ	135
Σκέψεις Βασιλίσσης	174
Σκίσι ἔργου	263
Σπατάλη (ή)	90
Στέφανος Μαρτζώκης (εικόν)	96
Συγγραφεῖτε	98
Συμβουλαὶ πρὸς τὸν πετεινὸν μου	127
Σχολεῖον τοῦ Νταπτά	319
Ταμείον ὑπὲρ τῶν Ἀπόρων ἐπιμελῶν μαθητῶν και μα- θητριῶν :	
14ον Δελτίον εἰσφορῶν	43
15ον Δελτίον εἰσφορῶν	99
16ον Δελτίον εἰσφορῶν	418
Ταμπουλιέρης (ό) Μάν Ἀδάμ (μετ' εἰκόνας)	39
Ταχυδρομικαὶ (αί) ἐπιταγαί	50
Τελευταῖον (τό) μάθημα	170
Τρεῖς πητές	264
Τρία (τά) μανδάρια (μετ' εἰκόνας)	144
Τυρλοὶ (οἱ) και ὁ Ἐλέφας	399
ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ (ό) ΡΟΒΙΝΕΩΝ (μετὰ 12 εικόνων) 5, 33, 57, 73, 89, 105, 121, 137, ...	
	153, 169, 185, 201
Φιλαλήθεια	34
Φωτεινὴ Ἰδέα (μετ' εἰκόνας)	297
Φῶνη και Κατίνα (μετ' εἰκόνας)	128
Χρῖνος (ό) (μετ' εἰκόνας)	112
Ὡραία ἐκλογὴ	163
Ὡραῖον ἔθιμον	111

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

	Σελ.		Σελ.
Ἀκτίδα (ή)	74	Κυπρίσι	47
Ἀλκυονίδες	175	Λαγκάδι	202
Ἀμάραντο (τό)	343	Μαργαριτάρι	49
Ἀνατολή	126	Νεράκι καθαρό	378
Ἄν εἶγαν φωνὴ τάνθη	391	Ὅλα	119
Ἀπὸ τὰ Ἀλάσαστρα	63	Ὅνος βαστάζων ἄγαλμα (μῦθος)	283
Ἀπὸ τὴν σοφίαν τοῦ λαοῦ	306, 312, 319, 335	Ὅρρανα (τό) και τὸ Β-λόπουλο	3
Ἄρεσι - Κακία	209	Πουλάκι (τό)	262
Ἄστρο και λουλουδι	266	Πρόσευχή	399
Γατάκι (τό)	172	Πρωτομαγιάτικο	143
Γὰ ἓνα βρέφος	218	Πρῶτο μας (τό) παιδάκι	417
Δύο δάκρυα	394	Πῶς μάρεσαι	131
Δύο (τά) νεκρά	55	Σὰν σήμερα	98
Ἐξοχή	96	Στὴν Παναγία	34
Ἐρείπιον	89	Στὸ χωριό μου	19
Ἐρημοκλήσι	255	Σεῖχοι ἐκ τῆς πείρας	6, 42, 57, 115
Εὐτυχία	226	Συμβουλή (ή) (μῦθος)	257
Εὐχαριστώ	384	Ταῦς και κολοῖας, (μῦθος)	79
Ἑσπερικαλὸς	98	Τυφλός	119
Καλὸς (ό) λόγος	192	Χαιρετισμός	311
Κορυθαλὸς ὁ Λοφοφόρος	287	Χριστὸς Ἀνέστη	103
Κουπί και Τιμόνι	63	Χωρικός (ό) και τὸ τυρί	239
Κρίνος (ό)	86	Ψαράς (ό)	195
Κῦμα	24		

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 265 εικονογραφίας και κοσμήματα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χανταῖα

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι δραχ. 7.—Διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 8.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

Ἐκάστος τόμος (ἓν ἔτος) τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»
 τιμᾶται ἄдетος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

[Ἡ Β' περίοδος ἤρχισε τῷ 1894]

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Κατασημάτων **ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ**

Τὸ παρὸν φυλλάδιον στέλλεται ὡς δέγμα καὶ πρὸς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν ἀνενέωσαν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1901. Ὅσοι ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ ἐξακολουθήσουν ὄντες συνδρομηταί, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς το ἐπιστρέψουν, ἀφ' οὗ τὸ ἀναγνώσσομεν, ἂν θελοῦν, — διότι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ το ἐπιστρέψουν ἀνέπαρον, — σημειοῦντες ἀπλῶς ἐπὶ τῆς ταινίας τὴν λέξιν «ἀπαράδεκτον» καὶ τὸ ὄνομα των.

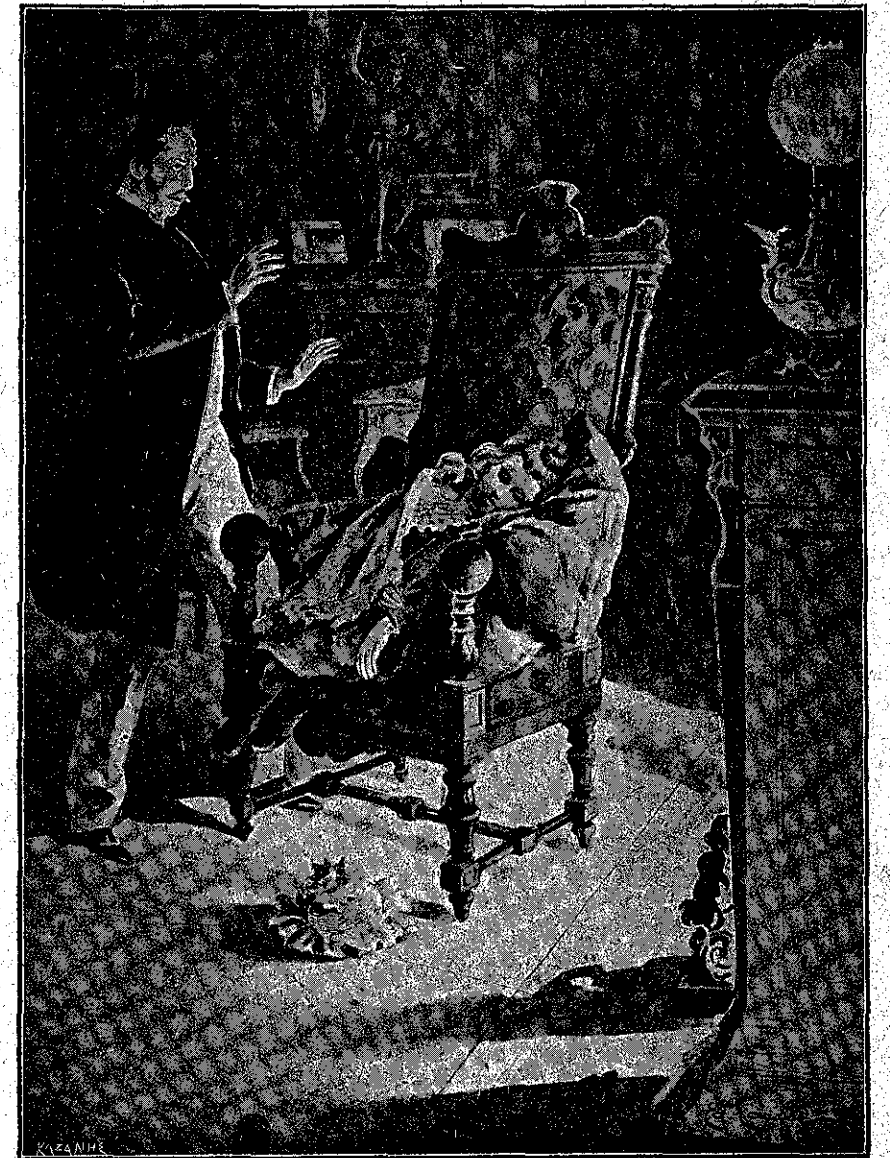
Αἱ ἀνεψίαι τοῦ κ. Βῶρκε

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ
 ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ;

Ὁ κ. Βῶρκε ἐκατοικοῦσεν εἰς τὸ Δουβλίνον. Εἶχε κομψοτάτην καὶ ἄνετον οἰκίαν, εἰς τὴν μεγάλην καὶ ὡραίαν Πλατεῖαν Φιτσοῦλλιαμ, τὴν δένδρφυτον καὶ τριγυρισμένην ἀπὸ κήπους καταπρασίνοισ καὶ σκιερούς.

Τὸ Δουβλίνον τῆς Ἰρλανδίας εἶνε ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις ὡραία καὶ εὐχάριστος πόλις, — ἀδιάφορον ἂν δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς ὡραιότερας ποῦ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ συναντήσῃ. Οἱ δρόμοι τῆς εἶνε γενικῶς πλατύτεροι καὶ οἱ κήποι τῆς μεγαλήτεροι παρα εἰς τὸ Λονδίνον καὶ αὐτὸ τῆς χαρίζει εὐθυμον ὄψιν καὶ χλοερότητα ἐξοχῆς. Πολλὰ ἀπὸ τὰ κτίρια τῆς εἶνε σημαντικά, καὶ μερικά μάλιστα ἀξιοθέατα: Τὸ Λύκειον τῆς Ἀγίας Τριάδος, ὅπου ἐκπαιδεύονται οἱ μικροὶ Ἰρλανδοί, ἔχει περίεργον ἀρχιτεκτονικὴν ἢ Τράπεζα, ἀπέναντι τοῦ Λυκείου, εἶνε ἐπίσης ἀξία προσοχῆς, οἱ δὲ δύο μεγαλοπρεπεῖς καθεδρικοὶ Ναοὶ τῆς εἶνε ἀντικείμενα γενικοῦ θαυμασμοῦ. Τέλος, — προτέρημα ἀξιοσημειώτων, κατὰ τὴν γνώμην μου, — ἡ πόλις δὲν εἶνε πολὺ μεγάλη, ἀφ' οὗ πενήντα Δουβλίνα θὰ ἐχωροῦσαν κάλλιστα, ὑποθέτω, μέσα εἰς ἓν Λονδίνον. Ἀλλ' ἡ ἐξοχὴ περιβάλλει τὴν πόλιν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, καὶ πουθενὰ δὲν ἀπαντᾷ κανεὶς τὴν ὁσμὴν ἐκείνην τοῦ καπνοῦ τῶν μηχανῶν, ὃ ὅποῖος κάμνει

«Ὁ κ. Βῶρκε δὲν ἠμποροῦσε νὰ πιστεύσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του.» (Σελ. 2, στ. 6.)

τὴν ἀτμοσφαῖραν τοῦ Λονδίνου τόσῳ μαύρην καὶ τόσῳ πνιγηράν:

Εἶπομεν λοιπὸν ὅτι ὁ κ. Βῶρκε ἐκατοικοῦσεν εἰς τὸ Δουβλίνον. Ἦτο δικηγόρος, καὶ ἡ ἐργασία του ἀπερρόφα τὸ μεγαλήτερον μέρος τοῦ καιροῦ του.

Κάθε πρωὶ ἔφευγεν ἀπὸ τὸ σπίτι του

καὶ ἐπήγαιεν εἰς τὸ Δικαστήριον, μέγαραν ἐπιβλητικώτατον, ἐγειρόμενον παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ Λίφφσυ. Ἐκεῖ ἔκαμε τὴν καθημερινὴν του ἐργασίαν, ἀπαράλλακτα ὅπως τὰ παιδία καὶ τὰ κοράσια πηγαινόντες εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ κάμνοντες τὸ μάθημά των.

Διὰ τὴν ὑπάγην ἀπὸ τὴν Πλατεῖαν Φιτουίλλιαμ εἰς τὸ Μέγαρον τῶν Δικαστηρίων, εἶχε νὰ διατρέξῃ πολὺν δρόμον διὰ μέσου τῶν πλουσιωτέρων συνοικιῶν τοῦ Δουβλίνου, καὶ ἀπ' οὗ ἐπερνοῦσε μίαν ἀπὸ τὰς δύο γειφυράς Καρλίσιλ ἢ Ἐσσεξ, — ἐκ τῶν ὁποίων ἡ πρώτη, ἐσχάτως κτισθεῖσα, εἶνε ἀπὸ τὰς ἀραιότερας τοῦ κόσμου, — εὐρίσκοντο πλέον ἀπέναντι τοῦ γραφεῖοῦ του.

Καθ' ἡμέραν, ἐκτός τῶν Κυριακῶν, καὶ καθ' ὄλον τὸ διάστημα ποῦ ἔμενεν εἰς τὸ Δουβλίον, — δηλαδὴ τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ ἔτους, — ὁ κ. Βῶρκε ἐπήγαινε, μετὰ τὸ πρόγευμα, ἀπὸ τὸ σπίτι εἰς τὸ γραφεῖόν του, καὶ ἐπέστρεφε κάθε ἀπόγευμα ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του εἰς τὸ σπίτι.

Ἦτο νέος ἀκῆμη, τριάντα ἕως τριανταπέντε χρόνων. Ἦτο πολὺ πλούσιος, καὶ δὲν εἶχεν οὔτε σύζυγον οὔτε τέκνα, διότι ποτὲ δὲν ἠθέλησε νὰ νυμφευθῇ. Συχνὰ ἐγευματίζεν ἐξω, ἢ ἐπροσκαλοῦσε μερικοὺς φίλους νὰ γευματίσουν μαζί. Ἀλλὰ κάποτε συνέβαινε νὰ πάρῃ ἐργασίαν καὶ διὰ τὸ σπίτι τότε ἐγευματίζε καταμόναχος, καὶ ἔγραφεν ὥρας ὀλοκλήρους, ἀγρυπνῶν καὶ μέρος τῆς νυκτός. . .

Ἐν ἀπόγευμα χειμῶνος, ὁ κ. Βῶρκε ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Εἶχεν ἀργήσῃ, διότι εἶχε κάμη μερικὰς ἐπισκέψεις, καὶ πρὸ πολλοῦ εἶχον σημάνη πέντε ὥραι, ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν Πλατεῖαν Φιτουίλλιαμ. Ἄντι νὰ κτυπήσῃ, ἤνοιξε τὴν ἐξώθυραν μετὰ τὸ κλειδίον, τὸ ὅποιον ἐκράτει πάντοτε, καὶ εἰσῆλθε. Τὸ φανάρι ἦτο ἀναμμένον εἰς τὸν προθάλαμον. Σιγὰ-σιγὰ ἀνέβηκεν ἐπάνω καὶ διευθύνετο πρὸς τὴν αἴθουσαν, συλλογιζόμενος πόσον τὸ σπίτι τοῦ ἐφαίνετο ἔρημον καὶ μελαγχολικόν.

«Χωρὶς ἄλλο θάγοράσω ἓνα σκυλί, ἔλεγε μετὰ τὸν νοῦν του. Τὸ σκυλί εἶνε εὐχάριστος σύντροφος γιὰ ὅποιον δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἄλλους. Τοῦλάχιστον θὰ ἔχω κάποιον νὰ χαίρεται, ὅταν θὰ με βλέπῃ τὸ βράδυ νὰ ἐπιστρέφω. . . Ὅτ' ἀτρέχη νὰ με προὔπαντᾷ, θὰ σκιρτᾷ, θὰ πηδᾷ, θὰ μου λέγῃ κα λ ὠ ς ἡ λ θ ε ς μετὰ τὰ φαιδρά του γαυγίσματα. . . Ἄ, χωρὶς ἄλλο, πρέπει νὰγοράσω ἓνα σκυλί.»

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, τὴν αὐστηρὰν καὶ ψυχρὰν, μ' ὄλην τὴν πλουσίαν τῆς ἐπίπλωσιν. Εἶχεν ἀναγορεύσῃ νανάπτου τὰ φῶτα πρὶν ἢ θελεν ἐπιστρέψῃ, καὶ μάλιστα πρὶν κτυπήσῃ τὸν κώδωνα καὶ διατάξῃ ὀρισμένως νὰ τ' ἀνάψουν.

Τὰ βαρῆα μελανόχρυσά παραπετάσματα ἦσαν κατεβασμένα, καὶ ἡ φωτιά εἰς τὴν ἐστίαν ἔκαιεν ὄχι μετὰ μεγάλην ζωηρότητα. Ὁ κ. Βῶρκε ὁμοίως δὲν ἐπῆρε τὴν τσιμπίδα, διὰ νὰ τὴν συνδαυλίσῃ. Ἦρχισεν ἀμέσως νὰ περιπατῇ ἐπάνω κάτω εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ μόνον φωτιζόμενον ἀπὸ τὴν ἀμυδρὰν λάμπιν τῆς ἐτοι-

μοσθέντου πυρᾶς, ὅπως συνειθίζε νὰ κάμνῃ, ὁσάκις εἶχε νὰ ἀνεβῆ διὰ καμμίαν σπουδαίαν ὑπόθεσιν. Κατὰ τὴν γνώμην του, αἱ ἰδέαι εἰς τὸ πολὺ φῶς δὲν εἶχον τὴν διαύγειαν ἐκείνην, ποῦ εἶχον εἰς τὸ ἡμίφως. Καὶ ἐπειδὴ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀκριβῶς ἐπρόκειτο νὰ μελετήσῃ σπουδαίαν ὑπόθεσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε προσκληθῆ εἰς δικηγόρος νὰ δώσῃ γνώμην, καὶ γινώσκων δὲν εἶχεν ἀλόγητον σχηματισμὸν, — ἤρχισεν, ὡς εἶδομεν, νὰ συλλογισθῇ, ἐπιθυμῶν εἰς τὰς σκέψεις του καὶ εἰς τὸ σκότος. . .

Ἀλλὰ τί νὰ ἦτο ἐκεῖνος ὁ θύρβος ποῦ ἤκουε; Ναι! ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς, τῆς ἡσυχίας, ἢ ὁποῖα ἐβασιλευε γύρω του, — διότι ἡ Πλατεῖα Φιτουίλλιαμ εἶνε πολὺ ἡσυχία, ὅπως καὶ ἡ οἰκία τοῦ κ. Βῶρκε, — ἐνόμισεν ὅτι διέκρινε κάποιον κρότον ἐλαφρὸν καὶ παράδοξον, μονότονον καὶ κανονικόν, ὡς θροῦν ἀναπνοῆς.

«Καὶ ὁμοίως, τὸ σκυλί ποῦ ἐσυλλογιζόμην πρὸ ὀλίγου νὰγοράσω, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἦλθεν ἐδῶ μόνον του! εἶπε μετὰ τὸν νοῦν του, γελῶν. Περίεργος παραίσθησις! θὰ ἔπερνα ὄρνον, ὅτι κάποιος ἀναπνεύει μέσα εἰς τὸ δωμάτιον.»

Καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ διασχίζῃ τὴν αἴθουσαν ἀπὸ πάνω ἕως κάτω καὶ ἀπὸ κάτω ἕως ἐπάνω, καὶ προσεπάθησε νὰ λάβῃ τὴν σειρὰν τῶν ἰδεῶν του, τὴν ὁποίαν πρὸς στιγμὴν εἶχε χάσῃ. Ἀλλ' εἰς μάτην. Πάλιν ὁ ἴδιος θύρβος, καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἀδύνατον νὰ ἔκαμνε λάθος: κατὰ ζωντανόν, ἄνθρωπος ἢ ζῷον, ἀνέπνεεν ἡσυχῶς, βαθέως, κανονικῶς, κατὰ διαλείμματα ἠκούοντο καὶ ἀδύνατοι στεναγμοί, ὁμοιάζοντες παραδόξως μετὰ μικρὸν ρογχάλισμα. Ὁ κ. Βῶρκε ἐκτύπησε γύρω του ἐκπληκτικῶς, νομίζων ὅτι ὄνειρεύεται κατόπιν ἐδάδιος κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ παράθυρα, — ὑπῆρχον δύο πρὸς τὸν δρόμον, — καὶ παραμερίσας τὰ βαρῆα παραπετάσματα, ἐκτύπησεν ἀπὸ πίσω. Δὲν θέλω νὰ εἶπω, ὅτι ἐπερίμενε νὰ εὕρῃ κάτι ἀκριβῶς εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀλλὰ δὲν ἤξευρε καὶ ποῦ ἀλλοῦ νὰ ψάξῃ ὁ ἄνθρωπος, ἂν ὄχι ὀπίσω ἀπὸ τὰ παραπετάσματα. Καὶ ὁμοίως κα π ο ὕ ἀνέπνεαν.

Τότε ἐπλησίασε εἰς τὴν ἐστίαν, ἤρπασε τὴν τσιμπίδα καὶ ἤρχισε νὰ συνδαυλίξῃ ζωηρῶς μετὰ καμμένα ξύλα. Ζωηρὰ φλόξ παρήχθη μὲ ὀλίγον, καὶ τὸ δωμάτιον ἐφωτίσθη ἀπὸ λάμπιν ὑποτρέμουσαν. . . Καὶ τί φαντάζεσθε ὅτι εἶδε τότε;

Κοράσιον, τριῶν-τεσσάρων ἰσως ἐτῶν, χωμένον εἰς μίαν μεγάλην πολυθρόναν, καὶ κοιμώμενον βαθύτατα!

Κατ' ἀρχὰς ὁ κ. Βῶρκε δὲν ἠμποροῦσε νὰ πιστεύσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ τοὺς ἔτριψε διὰ νὰ ἴδῃ μήπως ἦτο παῖδιον ὀπτικῆς ἀπάτης. Καθόλου. Τὸ κοριτσάκι ἦτο ἐκεῖ, ἐκοιμήτο γλυκά, ἡσυχᾶ, καὶ ἐφαίνετο τόσο καλὰ, τόσο ἀναπαυτικὰ

ἐξηπλωμένον εἰς τὴν πολυθρόναν, ποῦ ἐνόμιζεν ὅτι εὐρίσκοντο εἰς τὸ σπίτι του. Ὁ κ. Βῶρκε δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ κάμῃ. Δὲν ἦτο συνηθισμένος ἀπὸ παιδιὰ ὑπώπτευσεν ὁμοίως ἀμυδρῶς, ὅτι ὅταν τὰ βρέφῃ κοιμῶνται, — καὶ ἡ μικρούλα ἐκείνη μετὰ τὰ ὀλόξανθα μαλλάρια ἦτο σχεδὸν ἴσχυρος, — τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ μὴ τὰ ἐξυπνᾷ κανεὶς, ἀλλὰ νὰ τ' ἀφίση νὰπολαύσων ἡσυχᾶ τὸν ὕπνον των. Διὰ τοῦτο ἔκαμε μεταβολὴν, καὶ μ' ἐλαφρότατα βήματα ἤρχισε ν' ἀπομακρύνεται, ὅταν ἐν ἄλλο ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον τώρα μόνον ἔβλεπε, τὸν ἐθύθησε πάλιν εἰς καταπληξίν. Ἦτο ὀδοιπορικὸς σάκκος, εἶδος βαλίτσας ἐκ τῶν λεγομένων ὁ β ε ρ λ α ν δ, τοποθετημένον πλησίον τῆς πολυθρόνας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκοιμήτο τὸ κοράσιον. «Ἄ, ὅστε λοιπὸν ἔλαβε κατοχὴν τῆς οἰκίας καὶ ἐκοιμήθη ἐδῶ καὶ τὰ πράγματα τῆς ἐσκέψθη ὁ κ. Βῶρκε, γελῶν μόνος του διὰ τὸ παράδοξον τῆς περιπετείας. «Ἐνοεῖται ὁμοίως ὅτι κάτι λάθος συμβαίνει. Ἄς ἐρωτήσω τοὺς ὑπηρετὰς. Αὐτοὶ βέβαια θὰ εἰνε εἰς θέσιν νὰ μελαφρωτίσουν.» Ἐξηκολούθησε νὰ βαδίξῃ ἀκροποδηταί μέρη τῆς θύρας, ἔπειτα κατέβη δρομῶν τὴν κλίμακα, καὶ ἐκτύπησε δυνατὰ τὸ κουδούνι τῆς τραπεζαρίας. — Τί συμβαίνει, Λάρρη; ἐφώνησε, μόνον ἐνεφανίσθη ὁ ὑπηρετῆς. Τί γυρεύει ἐπάνω ἐκεῖνο τὸ παιδί; διατί ἦλθεν ἐδῶ; — Ἰσα-ἴσα, εἶμαι πολὺ εὐχάριστος μένος ποῦ ἐπέστρεψεν ἡ Εὐγενεία σας, διὰ νὰ μάς το ἐξηγήσῃ, ἐπειδὴ οὕτως ἢ Βριγίτα οὐτε ἐγὼ. . . δὲν καταλαμβάνομεν τίποτε. Ἡ Βριγίτα μάλιστα φοβερίζει ὅτι θὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι ἂν πρόκειται νὰ ἔχῃ παιδιὰ. — Παιδιὰ εἰς τὸ σπίτι; τί ἀνοήσις εἶνε αὐτὴ; πῶς μπορεῖ νὰ ἔχῃ παιδιὰ; . . Ἀποκρίσθη, Λάρρη, εἰς ὅτι θὰ σ' ἐρωτήσω. Ποῖος ἔφερε ἐδῶ τὸ παιδί καὶ τί σημαίνει ὅλ' αὐτὰ; Ἔχει καὶ μιά βαλίτσα μαζί του. — Μὰ νὰ, ἴσα-ἴσα, ἀπήντησεν ὁ ὑπηρετῆς κινῶν ζωηρῶς τὸ κεφάλι του, ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς βαλίτσας τὸ ἔφεραν ἐδῶ, γιὰτὶ ἡ βαλίτσα γράφει ἐπάνω τῆ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ ναύτης δὲν ἤξευρε καθόλου σχεδὸν ἀγγλικᾶ, καὶ εἶπε ὅτι θὰ ξαναπεράσῃ ἀργότερα γιὰ νὰ πάρῃ τὴν πληρωμὴν του. — Ποῖα πληρωμὴ; ὄνειρεύεσαι, Λάρρη; Καὶ τί ἄλλη πληρωμὴ μπορεῖ νὰ γυρέψῃ ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἀφῆσεν ἐδῶ τὸ ξένο παιδί, παρὰ μερικὰς γερεῖς μπαστουνιῆς γιὰ τὴν αὐθάδειά του; — Σὲ ὄλην τὴν Ἰρλανδίαν δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποῦ νὰ τες καταφέρῃ γερότερος ἀπὸ τὴν Εὐγενεία σας, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν θὰ το ἀξίζουν. Ὅμως αὐτὸ εἶπε καὶ αὐτὸ σὰς λέγω. — Λοιπὸν ἡ βαλίτσα γράφει ἐπάνω τῆ

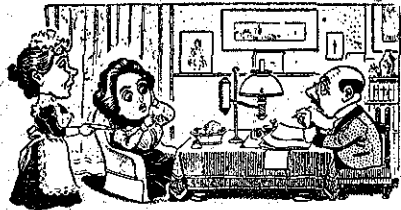
διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ. . . » ἐπανελαβεν ὁ κ. Βῶρκε, ὁ ὁποῖος κατ' ἀρχὰς δὲν ἔδωσε μεγάλην προσοχὴν εἰς αὐτὰς τὰς λέξεις, τώρα ὁμοίως τὰς ἐσυλλογίζετο πάλιν μετὰ τὴν ἀμυδρὰν ἐλπίδα, ὅτι εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ἐκείνην θὰ εὐρίσκον ἴσως τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος. «Ἐξ αἰτίας τῆς βαλίτσας τὸ ἔφεραν ἐδῶ. . . Πολὺ καλὰ θὰ ἴδῃ τί γράφει, καὶ ἴσως θὰ ἀνακαλύψω ποῦ ἔπρεπε νὰ ὀδηγήσουν τὸ παιδί.» Τότε ἀνέβη πάλιν, καὶ εἰς τὸ φῶς τῆς ἐστίας, ἐδιδάσθη τὴν ἐπιγραφὴν τῆς βαλίτσας. Ἀλλ' ἡ δυστυχισμένη αὕτη βαλίτσα ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ὑποστῆ πάρα πολλὰς ἀβάριας, καὶ τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ἐπιγραφῆς ἦτο ξεσχιτισμένον. Τὸ ὄνομα λοιπὸν ἔλειπεν ὁμοίως, πρὸς μεγάλην του ἐκπληξίν, ὁ κ. Βῶρκε παρετήρησεν ὅτι, ἐπὶ τοῦ τεμαχίου τὸ ὅποιον ἔμενεν ἀκόμη, ὑπῆρχον ἀνεκράτια καὶ ἀνεκράτια ἢ διεύθυνσις τῆς οἰκίας του: «Ἄ ρ ι θ μ ὲ ς 4, Π λ α τ ε ῖ α Φ ι τ σ ο υ ἰ λ λ ι α μ. Ε ἰ ς Δ ο υ β λ ῖ ν ο ν.» Δὲν ἐπερίμενε τοιαύτην ἀποκάλυψιν, καὶ ἡ ἐκπληξίς του ἦτο ἀπερίγραπτος. Ὅστε λοιπὸν πρὸς αὐτὸν διευθύνετο ἡ βαλίτσα, ἂν ὄχι καὶ τὸ παιδί. . . Ἀλλὰ διατί ἦτο σχιτισμένον τὸ ὄνομά του; Εἶχε γίνῃ τοῦτο σκοπιμῶς ἢ κατὰ σύμπτωσιν; Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ μικρὰ ἀνεκρινήθη, ἐτεντώθη, ἄνοιξε τὰ μάτια τῆς καὶ ἀνεκρήθη εἰς τὴν μέσην τῆς πολυθρόνας, ὀλοῖσα. Ἦτο δροσερά, παχουλὴ, μετὰ μάγουλα τριανταφυλλένια, μετὰ ξανθὰ μαλλάρια σγουρά, τὰ ὅποια ἐτριγύριζαν τὸ προσωπάκι τῆς, ὡς χρυσοῦν πλαίσιον εἰκόνας. Τὰ μεγάλα μάτια τῆς, τὰ γαλανὰ καὶ ἐκπληκτικὰ, τὰ ἐκράτει προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ κ. Βῶρκε, ὡς νὰ ἐζήτηι κάποιαν ἐξήγησιν. Ἦτο πολὺ εὐμορφον παιδί. Ἐφοροῦσε κομψὸν ἐπανωφράκι ἀπὸ ὑφασμα κεντητόν, καὶ ἓνα ψάθινον καπελάκι, στολιμμένον μετὰ λευκὰς ταινίας, ἢ τῆς πεσμένου κάτω εἰς τὸ παρκέτον. Ὅτ' εἶπε εἶχε πέση βέβαια τὴν στιγμὴν ποῦ ἀπεκοιμήθη. Ὁ κ. Βῶρκε ἦτο τόσο ὀλίγον ἐξοικειωμένος μετὰ τὸ παιδί, ὥστε τὰ ἔχασε πρὸ τῆς μικρᾶς αὐτῆς ξένης. Ἐπειδὴ εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι τὰ παιδιὰ κλαίουσαν καὶ ξεφωνίζον μετὰ τὸ παρὰμικρὸν, ἐσυλλογίζετο τί θὰ ἔκαμνε ἂν τὸ παιδί αὐτὸ ἤρχιζεν τραπῆ εἰς φυγὴν. . . Ἀλλ' ἡ μικρὰ δὲν εἶχε καμμίαν διάθεσιν νὰ κλαύσῃ, καὶ δὲν ἐφαίνετο οὔτε φοβουμένη οὔτε ἐνοχλουμένη ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ κ. Βῶρκε. Ἀπέναντίας, προσηλόγουσα ὀλον ἐπ' αὐτοῦ τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια τῆς, ἔχαμογέλασε γλυκᾶ, ἀποκαλύπτουσα τὰ κατασπρα δοντάκια τῆς, καὶ μετὰ φωνὴν παιδικὴν καὶ διαυγῆ εἶπε: — Θέλω νὰ φάγω. Ἐπειτα ἐξηπλώθη πάλιν εἰς τὸ βάθος

τῆς πολυθρόνας, καὶ ἐδιέλεξε στάσιν ἀναπαυτικὴν κατόπι, χώνουσα τὸ κεφάλι τῆς εἰς τοὺς ὤμους καὶ σταυρώνουσα μετὰ τὸν κρόπον τὰ κοντὰ καὶ παχουλά ποδαράκια τῆς, μετὰ ὕψος καὶ κινήματα ἀνθρώπου ποθοῦντος ἀνάπαυσιν, ἀνέκραξε φαιδρῶς: — Τώρα ἐγὼ εἶμαι ὁ μπαμπᾶς! — Καὶ τί θέλεις νὰ φάγῃς; ἤρωτησεν ὁ κ. Βῶρκε μετὰ κάποιαν συστολήν, ἐξετάζων τὴν μικρὰν ὡς ζῳάριον ἀγνώστου εἶδους, ποῦ ἐμβήκεν ἔξαφνα εἰς τὸ σπίτι του. — Γλυκίσματα! εἶπεν ἡ μικρὰ, χωρὶς νὰ διστάσῃ οὔτε στιγμὴν. Ὁ κ. Βῶρκε ἔκρινεν ὅτι τὰ γλυκίσματα ἀπετέλουν γεῦμα πλέον ἢ λιτὸν καὶ κάπως παράδοξον, ἀλλ' ἐσκέψθη, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φέρῃ ἀντιρρήσεις. «Καὶ ποῖος ἄλλος θὰ ἤξευρε καὶ θὰ μοῦ ἐλεγε τί θέλει, καλλίτερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἰδίαν; εἶπε μετὰ τὸν νοῦν του. Οἱ σκύλοι, τὰ ἄλογα καὶ ὅλα τὰ ζῷα ἔχουν τὸ ἐνστικτὸν νὰ κάμνουν ὅ,τι τοὺς χρειάζεται, νὰ ζητοῦν ὅ,τι τοὺς ἀρμόζει. Διατί τάχα νὰ μὴ τὸ ἔχουν καὶ τὰ παιδιὰ;» Ἐκτύπησε λοιπὸν ἀμέσως τὸ κουδούνι, καὶ ὅταν ἐπαρουσιάσθη ἡ Βριγίτα, ἡ οἰκονόμος του, τῆς εἶπε μετὰ ὄλην τὴν δυνατὴν ἀταραξίαν: — Βριγίτα, αὐτὸ τὸ κοριτσάκι ζητεῖ νὰ φάγῃ. Φέρε γλυκίσματα, σὲ παρακαλῶ. Ἀλλὰ, ἂν ὁ κ. Βῶρκε ἦτο ἀτάραχος, ἢ Βριγίτα δὲν ἦτο καθόλου. Κατ' ἀρχὰς τὸν ἐκτύπησε κατὰπληκτῆ ἔπειτα ἐξεπρόβη. Μόλις εἰσῆλθεν αὐτὴ, τὸ κοράσιον εἶχε ζαρῶσῃ τὰ ὠραῖά του ξανθὰ φρούδια, καὶ τὰ γαλανὰ τοῦ ματία παρηκολούθησαν τὴν οἰκονόμον μετὰ βλέμμα ἐρωτηματικόν. Πρὸ ὀλίγου εἶχε δώσῃ χωρὶς δισταγμῶν τὰς διαταγὰς τῆς εἰς τὸν κ. Βῶρκε, ἀλλ' ἀμφέβαλλε πολὺ περὶ τοῦ τρόπου, μετὰ τὸν ὅποιον θὰ τὰς ἐξετέλει ἡ Βριγίτα. — Ἄ, ὅστε λοιπὸν τὴν ἐπεριμένετε; ἐφώνησεν ἡ οἰκονόμος, μετὰ τὴν ἐλευθεροστομίαν ὑπηρετρίδος, συνειθισμένης νὰ διευθύνῃ, — ὅπως συμβαίνει συχνὰ εἰς τὰς οἰκίας, ὅπου δὲν ὑπάρχει οἰκοδέσποινα. Τὴν ἐπεριμένετε καὶ δὲν μοῦ εἶπατε τίποτε; . . Καὶ μ' ἐκάματε νὰ τα χάσω, ὅταν μοῦ τὴν ἔφεραν ἔξαφνα ἐκεῖνος ὁ διαβολὴν ἄνθρωπος καὶ μοῦ τὴν ἀφῆσε ἐδῶ, σὰν νὰ ἦταν κανένα δέμα; . . — Δὲν τὴν ἐπερίμενα, ἀπήντησεν ὁ κ. Βῶρκε ὀλίγον αὐστηρῶς. Δὲν εἰξέρω περισσότερο ἀπὸ σὲ ποῖα εἶνε καὶ διατί εὐρίσκειται ἐδῶ. Νομίζω ὁμοίως, ὅτι πρέπει νὰ τῆς δώσωμεν νὰ φάγῃ. Καὶ τὰ βλέμματά του διευθύνοντο, ὅχι χωρὶς κάποιαν ἀνησυχίαν, ἀπὸ τοῦ κορασίου εἰς τὴν οἰκονόμον, καὶ ἀπὸ τῆς οἰκονόμου εἰς τὸ κοράσιον. — Καὶ τί; ἐγὼ θὰ τῆς δώσω νὰ φά-

γη; Γι' αὐτὸ ἴσως νομίζετε ὅτι μ' ἐπήρατε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας; Ἄ, ὄχι! ἢ ἐγὼ πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι, ἢ αὐτὴ. Μαζὶ ἢ δύο δὲν θὰ μείνωμε ἐδῶ, ὄχι, δὲν θὰ μείνωμε ποτέ! — Αὐτὰ τὰ λέμε ἀργότερα. Καὶ βέβαια, ἐνοεῖται, ὅτι δὲν θὰ μείνῃ ἐδῶ. Εἶνε λάθος, παρεξήγησις. . . Ἐν τῷ μεταξὺ ὁμοίως δὲν εἰμποροῦμεν νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας. Ἔλα, Βριγίτα, πῆγαινε νὰ φέρῃς γλυκίσματα. — Θέλω νὰ φάγω. Ἄχ, πόσον πενῶ! εἶπε τὸ ζῳάριον ἀπὸ τὴν πολυθρόναν του, μετὰ θρηνώδη φωνήν, ἢ ὁποῖα ἐκινδύνευεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ μεταβληθῇ εἰς θρήνον ἀληθινόν. Ἡ Βριγίτα τὴν ἐκτύπησεν ἀτενῶς, καὶ: — Ἄ, τί εὐμορφὸ ποῦ εἶνε! ἀνέκραξεν αἰφνης, ἐν ᾧ τὸ πρόσωπόν τῆς ὄλον ἐφωτίσθη ἀπὸ πλατὺ μεϊδιάμα. Τί θέλεις, πουλάκι μου; . . Νὰ φᾶς; . . Ἐννοια σου ἐσύ, χρυσό μου, καὶ τώρα εὐθὺς ἢ Βριγίτα θὰ πάγῃ νὰ σου φέρῃ. Ὁ κ. Βῶρκε ἠλαφρώθη ἀπὸ μέγα βάρος. Ἄφ' οὗ ἡ Βριγίτα ἐξημενίσθη καὶ ἐφαίνετο πρόθυμος, ὅλα μέχρι τέλους θὰ ἐπήγαιναν καλὰ. Ἦμποροῦσε πρὸς τὸ παρὸν νὰ εἶνε ἡσυχία. [Ἐπεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΑΝΣ ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ Διὰ τὴν αὐτὴν Β. Χρηστίαν τὴν Βασίλισσαν ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΝ «Δὲν ἔχω, ἀλλοῖμονο, γλυκεῖα μητέρα, τυφλὸν ἢ δάτυγῃ ἔχω πατέρα. Στὸ στρώμα ἀδύναμο κι' ἀσθενικό. . . Καὶ τὴν καρδούλα μου, βόσκ' ἢ λαχτάρα. Δὸς μου, παιδάκι μου, καμμιὰ πεντάρα Κάνε μου ἐλέησι καὶ ψυχικὸ! — Ἄχ, ὀρφανοῦλα μου, λέγει ἔστην κόρη, «Κ' ἐγὼ πεντάρφανο εἶμαι ἀγόρι, Μὰ ἔχομε λίγο ψωμί, θαρρῶ. . . Πᾶμε ὡς τὸ σπίτι μου αὐτὴ τὴν ὥρα, Ποῦ ἢ γιαγιάκα μου θὰ ἦλθε τώρα, Νὰ το μοιράσωμε, νὰ σε χαρῶ.» * * * Νὰ, ἐκεῖ ποῦ τᾶλεγαν, ἓνα παιδάκι Ντυμένο ὀλόχρυσον, ἀπ' τὸ χερᾶκι Πῆρε τὰ δούτυχα πτωχὰ παιδιὰ, Καὶ τα προσκάλεσε γλυκὰ νὰ πᾶνε Μαζὶ του, ναῦρουνε ὅ,τι ζητᾶνε Ὅ,τι ἢ ἀθῶα τους ποθεῖ καρδιά. . . Σὲ λίγο ἐφθασαν ἔνα παλάτι Ποῦ ἀνθρώπου ἐθάμπωνε φρένα καὶ μάτι Καί, σὰν ἀνέβηκαν ψηλὰ ψηλὰ, Τὸ Βασίλοπούλου τοὺς δίνει κάτι Ποῦ ἀκτινοβόλησε — καὶ σὲ κομμάτι, Φέρνουν ἔστα σπῖτια τους χίλια καλὰ. Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ...

Είπε απόγευμα Δεκεμβρίου, ή ώρα πέντε. Πρώτο ελάχιστο ήνασαν τα φώτα. Ο κύριος Πονηρίδης, δικηγόρος, εργάζεται εις τὸ γραφεῖόν του. Ἀπέναντί του, ή κυρία Πονηρίδου κεντᾶ, σιωπηλῆ και δύσθυμος. Εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ὁ Ζοζός, ή Κάκια και ή Φροσούλα, τὰ τρία παιδιὰ των, προσποιούνται ὅτι μελετοῦν ήσυχα τὰ μαθήματά των, και πε-

ριμένουν πότε νὰ τελειώσῃ ὁ μπαμπᾶς, διὰ νὰ χαλάσουν τὸν κόσμον...

Ἀκούεται ἔξαφνα τὸ κουδούνι τῆς θύρας, και μετ' ὀλίγον ἐμφανίζεται εἰς τὸ γραφεῖον ή Μαργαρίτ, ή ὑπηρετρία.

— Κυρία... ὁ κύριος Σαχλόπουλος και ή κυρία Σαχλοπούλου...

— Οὐφ! κάμνει ή κυρία Πονηρίδου. Δὲν ἔλεγεσ δὲν εἶμαι ἐδῶ; ... Νὰ τους πάλι! Εἶνε ἱκανοὶ νὰ καθήσουν τρεῖς ὧρες... Καὶ ἔχω τέτοιο πονοκέφαλο!

— Ἀμ ἐγὼ που ἔχω βιαστικὴ ἐργασία, κ' ἐλογάριαζα νὰ τὴν τελειώσω ὡς τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ; λέγει ὁ κ. Πονηρίδης.

— Ἄς μὴ τους ἔλεγεσ προχθές, νὰ ἔλθουν καμμιά μέρα νὰ κάμωμε προβέγγερο...

— Ἀλήθεια... ἐγὼ πταῖω... Ἀμὲ τώρα;... Ἄ, στάσου! μοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα! Καὶ ὁ κ. Πονηρίδης ἐσηκώθη.

— Μαργαρίτ, βάλε τους ἐστὸ σαλόνι και

πὲ τους ὅτι ἐφθάσαμε. Τρεῖς] γρήγορα! Καὶ ἅμα ἔφυγεν ή ὑπηρετρία:

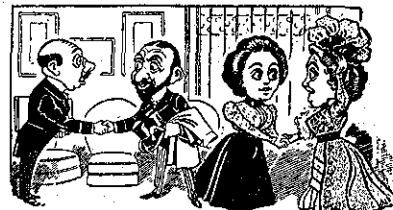
— Ἐλα, Ἰουλίτ, εἶπεν ὁ κ. Πονηρίδης πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἑτοιμάσου νὰ καταιθῆς, και μὴ φοβᾶσαι. Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ τους ἐξαποστειλῶ σὲ μισὴ ὥρα.

— Μὰ πῶς;

— Διὰ τῆς μεθόδου τῶν τριῶν. Καὶ χωρὶς ἄλλην ἐξηγήσιν, ὁ κ. Πονηρίδης εἰσήλθεν ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιον τῶν παιδιῶν.

Δὲν ἤξεύρω τί τους εἶπεν. Ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ Ζοζός, ή Κάκια και ή

Φροσούλα ἔμειναν κατενθουσιασμένοι... Τώρα ή σκηνὴ παριστᾷ τὴν αἴθουσαν τοῦ κ. Πονηρίδου.

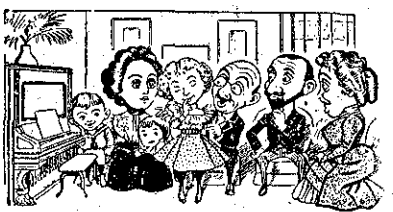

— ὦ! κύριε Σαχλόπουλε!... πῶς ἦταν αὐτὸ τὸ εὐχάριστο;... γιατί ἔρχεσθε τόσο σπάνια;... γιατί δὲν σᾶς βλέπομε;... Καθῆστε, καθῆστε, παρακαλῶ... Πῶς εἶσθε;

— ὦ, κυρία Σαχλοπούλου! τί εὐτυχία ἀπόψε! θὰ κάμωμε ἓνα λαμπρὸ προβέγγερο. Καθῆστε, καθῆστε, παρακαλῶ. Τί κάμνετε;

Οἱ σύζυγοι Σαχλόπουλοι ἀπαντοῦν ὅσον θερμότερα εἰμποροῦν εἰς τὰ φιλοφρονήματα τῶν οἰκοδεσποτῶν, και στρώνονται τόσο ἀναπαυτικά, ποῦ νομίζεις ὅτι ἐκεῖ μέσα θὰ περάσουν τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἡμερῶν των.

Μετ' ὀλίγον ἀκούετα: θόρυβος ἀπέξω, και εἰσβάλλουν εἰς τὴν αἴθουσαν και τὰ τρία παιδιὰ.

— ὦ, τὰ καϊμένα! τί χαριτωμένα ποῦ εἶνε! ἀνακράζει ή κυρία Σαχλοπούλου. Ἐλάτε, μικρά μου, νὰ σας ἰδοῦμε.

— Χαίρετίστε! εἶπεν ὁ κ. Πονηρίδης. Ἐγὼ τους ἔδωσα τὴν ἀδειαν νὰ κατεβοῦν, διὰ νὰ σᾶς τα παρουσιάσω. Ἄ, εἶνε καλὰ παιδάκια, και ἐλπίζω ὅτι θὰ σας διασκεδάσουν πολὺ. Ἀπ' ἐδῶ εἶνε ή Κάκια, ή μεγαλύτερα μας. Εἶνε φοβερὰ ἐξυπνη. Φαντασθῆτε ὅτι ξέρει πιάνο, χωρὶς νὰ κάμῃ ἔως τώρα οὔτε δέκα μαθήματα. Τώρα θὰ τὴν ἀκούσετε πῶς παίζει. Ἐλα, Κάκια μου, κάθησε ἐστὸ πιάνο νὰ μας παίξῃς κανένα κομμάτι.

Ἡ Κάκια δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ κορίτσια ποῦ τὰ παρακαλοῦν δυὸ φορές. Κάθηται ἀμέσως και ἀρχίζει τὸ κομμάτι τῆς.

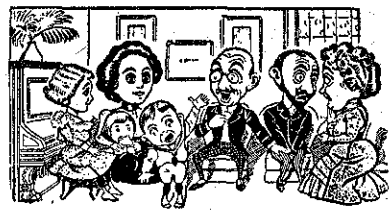

ὦ, θεέ μου, τί ἀτελείωτον ποῦ εἶνε! Καὶ φαντασθῆτε παιζιμον ἀπὸ πιανίστραν ποῦ δὲν ἔκαμεν ἀκόμη οὔτε δέκα μαθή-

ματα! Ὁ κύριος και ή κυρία Σαχλοπούλου θὰ ἐβούλωναν πολὺ εὐχαρίστως ταυτιά των, ὅπως ὁ Ὀδυσσεὺς πρὸ τῶν Σειρήνων, ἂν δὲν τους το ἀπηγόρευεν ή στοιχειώδης εὐγένεια. Ἐπὶ τέλους τὸ κομμάτι τελειώνει και ἀναπνεύουν.

Ἀλλὰ ὁ κ. Πονηρίδης δὲν ὑποχωρεῖ: — Βλέπετε τί τὰ ἐν το ποῦ ἔχει; — Ἀλήθεια, εἶνε κάτι τι θαυμάσιον... ψιθυρίζει ή κυρία Σαχλοπούλου.

— Καὶ ποῦ νὰκούσετε ἀκόμη! Ξεῦρει ἄλλα δέκα κομμάτια και τὰ παίζει τόσο καλᾶ, ὅσον και αὐτὸ. Θὰ τ' ἀκούσετε...

— Ὀχι, ὄχι σᾶς παρακαλῶ! λέγει μετ' ὀλίγον τὸν μεϊδιάμα ὁ κ. Σαχλόπουλος. Εἶνε περιττὸν νὰ κουράζεται τόσο ή μικρούλα. Ἄρκετὰ μᾶς διασκεδάσε.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε. Τώρα ὅμως θὰ σας παρουσιάσω τὸν Ζοζόν μου. Εἶνε ὁ δευτερότοκος, και ἔχει, ξεῦρετε, μεγάλο ταλόντο ἐστὴν ἀπαγγελία. Ἄν ἦταν μεγαλύτερος, θὰ τον ἔβαζα ἐστὴν Δραματικὴ Σχολή. Ἐλα, Ζοζό, ἀπάγγειλέ μας τὸ ποίημα τοῦ Κωνσταντῆ... Τετρακοσίους στίχους ἔχει, και ὅλους τους ξεῦρει ἀπέξω!

Καὶ ὁ Ζοζός ἀρχίζει: Μάντρα, με τοὺς ἐννιά σου γιουὸς Τὴ μιὰ σου θυγατέρα...

Ἦψιστε Θεέ! Αὐτὸ πλέον εἶνε ἀνεκδιήγητον... Οἱ δυστυχεῖς ἐπισκέπται δὲν εἰξεύρουν τώρα τί νὰ κάμουν. Φοβοῦνται μὴ δυσαρστήσουν τους φίλους των,

και ὀπλίζονται μετ' ὀλίγον τὴν ὑπομονὴν ποῦ ἔχουν, και ἀκούουν μετ' ὀλίγον εἰς τὰ χεῖλη βεβιασμένον, και ὑποφέρουν, και βασανίζονται φρικτᾶ.

Τέλος πάντων! ή ἀτελείωτη ἀπαγγελία ἐτελείωσεν! Θὰ ἡσυχάσουν.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ τους ἀφήσῃ ὁ κ. Πονηρίδης!

— Τώρα εἶνε ή σειρά τῆς Φροσούλας μου. Ἀχ, μὰ τί ἐξυπνὸ παιδί! Δὲν ἔχετε ἰδέαν...

Ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις, οἱ σύζυγοι Σαχλόπουλοι συνεννοοῦνται διὰ τοῦ βλέμ-

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Ἦλθε τὸ πουλάκι και μου εἶπεν ὅτι εἶσθε φρόνιμα κ' ἐπιμελῆ παιδιὰ, κ' ἐγὼ, ή κυρὰ Μάρθα, διὰ νὰ σας εὐχαριστήσω, θὰ σας διηγηθῶ φέτος μιὰν νέαν ἱστορίαν τοῦ Φασουλάκη, ἀκόμη πειὸ ὡραίαν και περιεργὴν ἀπὸ τὴν περιουήν.

Ὁ Φασουλάκης ἐδιάβασε ἓνα βιβλίον, ποῦ ὀνομάζεται «ὁ Γύρος τοῦ Κόσμου».

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ βιβλίον ἔμαθεν ὅτι ή Γῆ εἶνε πολὺ μεγάλη, πολὺ πειὸ μεγάλη ἀφ' ὅσον ἐφαντάζετο.

Ἐμαθεν ἀκόμη ὅτι ὑπάρχουν τόποι ὅπου κάμνει πάντοτε κρύο, και ἄλλοι πάλιν τόποι, ὅπου κάμνει πάντοτε ζέστη.

Τόποι ὅπου ὑπάρχουν λουλούδια ὅλον τὸν χρόνον, και τόποι ὅπου γίνονται πορτοκάλλια, σταφύλια, φράουλες και ἄλλα διάφορα ὀπωρικά, ποῦ δὲν ἤξευρεν οὔτε τὸνομά τους, ἀπὸ τὴν Πρώτην Ἰανουαρίου ὡς τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτοχρονιάς!

Ὁ Φασουλάκης ἀγαπᾶ πολὺ τὰς φράουλες και τὰ σταφύλια. θὰ ἤθελε νὰ ἐχῆ νὰ τρώγῃ ὅλον τὸν χρόνον. θὰ ἤθελε ἀκόμη νὰ δοκιμάσῃ κ' ἐκεῖνα τὰ ἄλλα ὀπωρικά, ποῦ δὲν ἤξευρε οὔτε τὸνομά τους.

Ἀλλὰ οἱ τόποι αὐτοὶ εἶνε πολὺ πολὺ μακρῶν, και διὰ νὰ ὑπάγῃ, ἔπρεπε νὰ ταξειδεύσῃ, νὰ σχίσῃ θάλασσα.

Ὁ Φασουλάκης ἐδιάβασεν εἰς τὸ βιβλίον του, ὅτι ἅμα ταξειδεύῃ κανεὶς εἰς τὴν θάλασσαν, τρέχει τὸν κίνδυνον νὰ ναυαγήσῃ, νὰ πνιγῇ... Ὅτι κάποτε τὸ πλοῖον, μέσα εἰς τὸ ὅποιον εὐρίσκεται, ἀναπαδογυρίζεται ἀπὸ καμμίαν φάλαιναν... ὅτι εἰς τὴν θάλασσαν ὑπάρχουν καρχαρία, ποῦ τρώγουν τους ἀνθρώπους... ὅτι εἰς τὴν ξηρὰν ὑπάρχουν ἀγριάνθρωποι, ποῦ τρώγουν και αὐτοὶ τους ἀνθρώπους...

Ἀλλὰ ὁ Φασουλάκης δὲν εἶνε φοβητᾶρης, δὲν ἰδρώνει τὸ αὐτὶ του ἀπὸ τέτοια. εἶνε γενναῖος, παλλικᾶρι!

Ἐπειτα τοῦ ἀρέσουν τόσο πολὺ ή φράουλες και τὰ σταφύλια, και ἤθελε τόσο πολὺ νὰ δοκιμάσῃ τὰ ὀπωρικά ποῦ δὲν ἤξεύρει οὔτε τὸνομά τους!

Ἐτελείωσε! τὸ ἀπεφάσισε! Θὰ κάμῃ και αὐτὸς τὸν γύρον τοῦ κόσμου, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ τα εὔρη.

Τὸν βλέπετε τώρα; Μελετᾶ, προετοιμάζει τὸ ταξειδί του. Μετ' ὀλίγον

ματος. Ἄ, μ' αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται πιά! — Ὁλῶ και Παιδικὰ Πνεύματα κάμνει, ἐξακολουθεῖ ὁ κ. Πονηρίδης. Ὅσα εἶπε ἔως τώρα, τὰ ἔχω γράψῃ εἰς αὐτὸ τὸ Λεύκιωμα και τώρα θὰ σᾶς τα διαβάσω... Μπᾶ! Μπᾶ!

Ὁ κ. Πονηρίδης προσποιεῖται ἐκπληξιν και λύπην. Οἱ σύζυγοι Σαχλόπουλοι ἐσηκώθησαν νὰ φύγουν.

— Πῶς; φεύγετε ἀπὸ τώρα;

— Πῶς; βιάζεσθε τόσο πολὺ;

— Ναι... νὰ μας συγχωρῆτε. Ἐχομε νὰ πᾶμε και ἐστὴν κυρία Μελιτοπούλου.

Ἄλλῃ φορὰ θ' ἀκούσωμε τὰ παιδικὰ Πνεύματα τῆς Φροσούλας σας. Χαίρετε! Χαίρετε!

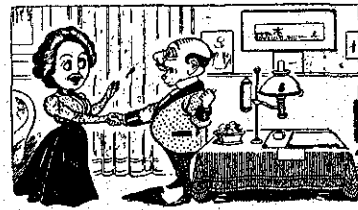
— Δὲν πειράζει! Χαίρετε, και μὴ μας ξεγγᾶτε, σᾶς παρακαλοῦμεν.

— ὦ, ποτέ, ποτέ!

Και ή οἰκογένεια ἔμεινε μόνῃ.

— Γιατί, μπαμπᾶκα, ἔφυγαν τόσο γρήγορα; ἐρωτᾷ ή Κάκια.

— Ἐφυγαν τόσο γρήγορα, ἀπαντᾷ ὁ κ. Πονηρίδης, γιατί ἤλθετε σεῖς. Αὐτὸ σᾶς το ἔκαμα ἐπιτήδες, για νὰ ξεῦρετε εἰς τὸ ἐξῆς ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ παρουσιάζωνται εἰς τὴ σάλα, και ὅτι οἱ

ξένοι δὲν εὐχαριστοῦνται καθόλου οὔτε μετ' ὀλίγον τὴν μουσικὴν των, οὔτε μετ' ὀλίγον τὴν ἀπαγγελίαν των... Ἄμα μεγαλώσετε και κοπιᾶσετε πολὺ, και τα μάθετε αὐτὰ καλᾶ, τότε μάλιστα, θὰ εἰμπορῆτε νὰ κρατῆτε εὐχάριστη συντροφιά. Τώρα ὁμως... νὰ ἀναιθῆτε ἐπάνω και νὰ μελετῆστε τὰ μαθήματά σας.

Τὰ παιδιὰ, ἀρκετὰ κατηρη, ἀναβαίνουν εἰς τὸ σπουδαστήριον, και οἱ γονεῖς των ἐπιστρέφουν εἰς τὸ γραφεῖον, διὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἐργασίαν των.

— Εἶδες, Ἰουλίτ, εἶπεν ὁ κ. Πονηρίδης. Τους ἔδωξα σὲ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας!

— Σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ἰδέαν σου, εἶπεν ή κυρία Πονηρίδου. Ἀλλὰ διατί τὴν εἶπες μεθόδον τῶν τριῶν;

— Διότι, ἂν εἶχαμε τέσσαρα παιδιὰ, θὰ τὴν ἔλεγα μεθόδον τῶν τεσσάρων, ἀπαντᾷ ὁ κ. Πονηρίδης.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

διαβήτη 'στό χέρι, μετρά' επάνω 'στην 'Υδρογείο Σφαίρα, να ιδη' πόση απόσταση είνε από τας 'Αθήνας, όπου κατοικεί, ως τους τόπους εκείνους, που έχουν τὰ ώραϊα ὄπωρικά.

'Α, είνε μακρὰ, πολὺ μακρὰ.

'Η γάτα, επάνω 'στό τραπέζι, κάμνει τὰ συνηθισμένα της γρρρ. . . γρρρ. . . γρρρ. . .

Σὰν νὰ ἤθελε νὰ του εἶπῃ : « Τί σου ἤλθε τώρα νὰ ταξειδεύσης, μικρὲ μου Φασουλᾶκη : 'Αχ ! είνε τόσον εὐμορφα ἐδῶ ! »

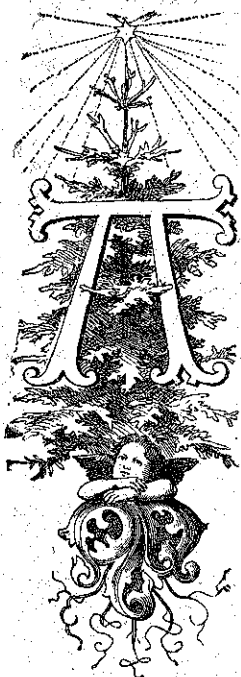
Παρακάτω, θὰ μάθωμεν ποῶς εἶχε δίκην ὁ Φασουλᾶκης ἢ ἡ γάτα τοῦ σπιτιοῦ.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΝΕΟΣ ΑΙΩΝ

'Αγαπητοί μου,

ΛΗΘΕΙΑ, φέτος ἡ βασιλόπηγά μας ἔπρεπε νὰ εἶνε ἑκατονταπλασία, καὶ ἑκατονταπλασία τὰ δῶρά μας, καὶ ἑκατονταπλασία ἡ χαρὰ, ἢ ὅποια μᾶς μεθύει κάθε πρωτοχρονιανῶν... Φέτος δὲν ἀπεχαιρέτισαμεν ἀπλῶς ἓν ἔτος, δὲν ὑπεδέχθημεν ἀπλῶς ἓν ἄλλο. . . Προεπέψαμεν ὀλόκληρον Αἰῶνα, καὶ προὔπανθησαμεν νέον. Δὲν ἔληγε μόνον τὸ 1900, διὰ νὰ ἔλθῃ τὸ 1901. Ἐτελείω-

γεν ὁ Δέκατος Ἐνάτος Αἰὼν καὶ ἤρχιζεν ὁ Εἰκοστός.

'Ὅποια ἐξαιρετικὴ καὶ μοναδικὴ τῶντι περίστασις ! ... Ὑπῆρξαν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἐγεννήθησαν καὶ ἀπέθανον χωρὶς νὰ ἴδουν εἰς τὴν ζωὴν των παρομοίαν ἡμέραν ὅπως πάλιν, ὑπάρχουν ἄλλοι εὐτυχέστεροι, οἱ ὅποιοι τὴν εὐρτάσαν δύο φορές. Ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ Μαθουάλοι, οἱ ὑπερεκατοντούται, εἶνε σπάνιοι εἰς τὰς ἡμέρας μας, — ἀφ' οὗ ὁ μέσος ὄρος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς δὲν ὑπερβαίνει πολὺ τὰ 60 ἔτη, — εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἶπῃ, ὅτι ἂν ὄχι καμμίαν, μίαν μόνην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του ἔχει κάθε ἄνθρωπος τὴν πιθανότητα νὰ ἐορτάσῃ τόσῳ μεγάλῃ καὶ σημαντικῇ ἐορτῇ. Καὶ ἀφ' οὗ καὶ τοῦτο δὲν εἶνε γενικὸν δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, πρέπει νὰ θεωρηθῶμεν εὐτυχεῖς, διότι ὁ Θεὸς μᾶς ἤξιωσε νὰ χαίρεται μὲν τὴν ἀνατολὴν ἐνὸς Αἰῶνος.

Ἄλλὰ πῶς τὴν ἐχαιρέτισαμεν ; Νομίζω, ὅτι ἡ ἐφετείνῃ μας Πρωτο-

χρονιὰ δὲν διέφερε πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλῃν. Ἡ ἰδία βασιλόπηγα, τὸ ἴδιον νόμισμα, (— ἀλήθεια, ποῖοι ἀπὸ τοὺς φίλους μας τὸ ἤδραν φέτος ; ὅλοι αὐτοὶ ἔχουν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ πάρουν ἄριστα εἰς τὰς ἐξετάσεις, διότι αὐτὸ σημαίνει τὸ νόμισμα διὰ τοὺς μικροὺς, —) τὰ ἴδια δῶρα, ἢ ἰδία δοξολογία, ἢ ἰδία παράταξις, ἢ ἰδία κίνησις. Τίποτε σχεδὸν τὸ ἐξαιρετικόν, ποῦ νὰ μας κάμῃ νὰ ἐνοησώμεν ὅτι εἰσερχόμεθα εἰς Νέον Αἰῶνα. . . Πρὸ ὀλίγου ἀνεγίνωσκα πῶς ἐορτάσθη ἡ Πρωτοχρονιὰ εἰς τὴν Βιέννην. Μίαν ὥραν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ὅλα τὰ φῶτα ἐσβέσθησαν, καὶ ἡ πόλις ἐβυθίσθη εἰς βαθύτατον σκότος. Ἄλλὰ μόλις ἐκτύπησε μεσονύκτιον, ἡ πόλις διὰ μιᾶς ἐφωτίσθη, καὶ δὲν ἐφωτίσθη ἀπλῶς, ἀλλ' ἐφωταγωγῆθη, ἔλαμψεν, ἐπυροπολήθη διὰ μυρίων προσθέτων λαμπτήρων, καὶ ἡ αἰφνιδία ἐκείνη μετὰβασις ἀπὸ τοῦ βαθυτάτου σκότους εἰς τὸ ἀπλετον φῶς, ἐχαίρετις συμβολικῶς τὴν ἀνατολὴν τοῦ Αἰῶνος. Τότε ὁ κόσμος ἐξεχύθη εἰς τὰς ὁδοὺς, εἰς τὰς λεωφόρους, εἰς τὰς πλατείας, εἰς τὰ πάρκα, εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ ἐγένετο βοή, καὶ θόρυβος, καὶ ἀγαλλίασις, καὶ ἐνθουσιασμός, καὶ ἐψάλλσαν δοξολογίαι, καὶ ἐξεφωνήθησαν λόγοι, καὶ ἀντήχησαν ζητωκραυγαί, καὶ ἀντηλλάχθησαν εὐχαί, καὶ ἡ πάνδημος αὐτὴ φρενίτις ἐξηκολούθησε μέχρι πρωΐας, μέχρις ὅτου τὰ συμβολικὰ φῶτα ὠχρίασαν πρὸ τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, τοῦ ἀληθινοῦ φωτὸς τοῦ Αἰῶνος.

Παρόμοιοι ὥραϊα καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἐορταὶ ἐτελέσθησαν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ Εἰκοστοῦ αἰῶνος εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς μεγαλοπόλεις, ἀλλὰ προπάντων εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅπου ὁ ἐνθουσιασμός, λέγουσιν, ὑπερέβη πᾶν ὄριον. Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ πρώτη στιγμὴ τοῦ Νέου Αἰῶνος μᾶς ἤυρε περὶ τὴν οἰκογενειακὴν τράπεζαν, περὶ τὴν προγονικὴν βασιλόπηγα, ὅπως πάντοτε. Ὅλα σχεδὸν τὰ ἴδια μόνον αἱ εὐχαὶ ἤλλαξαν ὀλίγον καὶ . . . αἱ εὐφρολογίαι. Ἄλλοτε, παραδείγματος χάριν, ἔλεγον οἱ φίλοι εἰς τὴν οἰκοδόσπον τὸ στορεῦτον : « Μᾶς ἐφιλοξενήσατε ἐν ὀλόκληρον ἔτος. » Φέτος ἔλεγαν : « Μᾶς ἐφιλοξενήσατε ἓνα ὀλόκληρον αἰῶνα, διότι ἤλθαμεν τὸν Δε-

κατον Ἐνάτον καὶ φεύγομεν τὸν Εἰκοστόν. » Καὶ κάπου, τὴν ὥραν ποῦ ἐφευγεν ὁ ὑπρέτης διὰ νὰγοράσῃ κάτι, ὁ στερεότυπος εὐφρολόγος τοῦ ἐφώναξε. « Γρήγορα ! γιατί μου φαίνεται ὅτι θὰ ἔλθῃς τὸν ἄλλον αἰῶνα ! » Ἄλλοίμονον ! δέκα λεπτά τῆς ὥρας ἂν ἀργούσεν ὁ ὑπρέτης, ἢ πρόρρησις θὰ ἐπαλήθευεν. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὰ ἀστεῖα, καὶ ἄς ἔλθωμεν εἰς τὰ σπουδαιότερα.

Ἄν ἐξωτερικῶς ἐορτάσαμεν τὴν Πρωτὴν τοῦ αἰῶνος ὡς ἀπλήν καὶ συνήθη Πρωτοχρονιάν, ἀρὰ γε ἡ μεγάλη, ἡ ἐξαιρετικὴ, ἡ σπανία ἐορτὴ δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ἐντὸς μας ; Διατὶ ὄχι ; Φθάνει τὸ ἐξαιρετικὸν γεγονός τῆς ζωῆς μας νὰ μας κάμῃ τὴν ἐντύπωσιν ποῦ πρέπει, νὰ μας προκαλέσῃ τὰς σκέψεις ποῦ πρέπει.

Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐσωτερικὴν τὴν ἐνδόμυχον, τὴν ψυχικὴν ἐορτὴν ἄς προσκαλῶ σήμερον, ἀγαπητοί μου ! Ἄς ἀναφθῶν διὰ μιᾶς ὅλα τὰ φῶτα τῆς ψυχῆς μας, καὶ ἄς φωταγωγῆθῃ, ἄς λάμψῃ τὸ ἐσωτερικὸν μας, — ἡ διάνοιά μας καὶ ἡ καρδιά μας. Καὶ ὑπὸ τὸ ἀπλετον αὐτὸ φῶς, ἄς ἐπισκοπήσωμεν ὅλην μας τὴν ζωὴν, καὶ ἄς ἴδωμεν, ἄς ἐξετάσωμεν τί καλὸν καὶ τί κακὸν ἐπράξαμεν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς μας, τὸ ἀνήκον εἰς τὸν παρελθόντα Αἰῶνα καὶ ἄς μετανοήσωμεν διὰ τὸ κακόν, καὶ ἄς ἐπιπώμεν, ἄς προσπαθῶμεν, ἄς ὑποσχεθῶμεν, ὅτι μὲ τὸν νέον Αἰῶνα θὰ ἰσχυροποιήσῃ τὸ καλόν καὶ θὰ ἐξαλείψῃ τὸ κακόν, ζωὴ διὰ τὴν ὅποιαν πάντοτε θὰ ὑπερφανεύομεθα καὶ ποτὲ δὲν θὰ μετανοήσωμεν, ζωὴ, ἢ ὅποια θὰ μας κάμῃ καλλιτέρους, τελειότερους, πνευματικωτέρους, φωτεινοτέρους, ἀξίους ἐν μιᾷ λέξει τοῦ Νέου Αἰῶνος, τὸν ὅποιον ἠτύχησαμεν νὰ χαίρεται μὲν !

Ἴδου ἡ ἀλήθης, ἡ κατάλληλος, ἡ ἐπαξία ἐορτὴ ! Ὅταν ἐορτάσωμεν αὐτὴν, δὲν θὰ ἔχωμεν κανένα λόγον νὰ παραπονεύομεθα ὅτι ἡ ἐορτὴ μας ἦτο ὡς ἀπλή Πρωτοχρονιὰ, μὲ τὴν ἰδίαν βασιλόπηγαν καὶ μὲ τὰ ἴδια δῶρα. . . Ναι, ἄς εἶνε ἑκατονταπλασία ἢ μετάνοια διὰ τὸ παρελθόν καὶ ἑκατονταπλασία ἢ καλὴ προσπάθεια διὰ τὸ μέλλον. Καὶ μὲ τὴν ἐνοιαν αὐτὴν ἄς ἀνακαρῶσωμεν : Ζήτω ὁ Νέος Αἰὼν, ζήτω ἡ Νέα Ζωὴ !

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Ἡ ψηλὴς κορφὴς αἰώνια Φορτωμένες εἶνε χιόνια Μὰ ὁ κάμπος ἔχει ἀηδόνια Καὶ λουλουδιὰ κλώνια Καὶ ὑφαίνει του ἡ ἀκτίνα Φορεσιὰ μὲ χλόη καὶ κρῖνα. I. Γ. Γ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΛΟΥΚΙΑ Σ. ΣΙΡΟΚΗ

Βραβευθεῖσα

ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου εἰς τὸν 57ον Διαγωνισμόν τῶν Λύσεων.

(Ἴδε Διάπλασιν 1899, σελ. 138)

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ

Τὴν χαριτωμένην αὐτὴν σκηνὴν μετὰ τοῦ Πάπα καὶ τοῦ κηπουροῦ του, διηγείται ἐκ Ρώμης ὁ ἀνταποκριτὴς μιᾶς ἐφημερίδος.

Εἰς τοὺς ἀπεράντους κήπους τοῦ Βατικανοῦ ἀνατρέφονται πολλὰ ζῶα, τὰ ὅποια ὁ Πάπας, κατ' ἐξοχὴν ζωόφιλος, μετὰ χαρᾶς πάντοτε συναντᾷ κατὰ τοὺς πρώτους τοῦ περιπάτου, καὶ τὰ θαυμάζει ὅταν εἶνε ἄγρια.

Ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρεται διὰ μερικὰς ὥραϊας κερμάδας ἢ γαζέλλας — ζῶα ἐλαφοειδῆ, ἐξυπνότατα καὶ χαριτωμένα, ἡμερώτατα δὲ, ὅσταν νὰ δέχωνται τὰς θαυπείας τοῦ Ἀγιωτάτου Πατρός, κάποτε δὲ καὶ ὀλίγον ταμβάκον ἐκ τῆς ἱερᾶς του παλάμης, διὰ τὸν ὅποιον τρελλαίνονται.

Μίαν ἡμέραν, ἀφοῦ τὰς ἐθώπευσε καὶ τὰς ἐφιλοδώρησε, καὶ τὰς ἐκαμάρωσεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν, ἐστράφη πρὸς τὸν παριστάμενον κηπουρὸν καὶ τὸν ἠρώτησε :

— Ποιὲς γαζέλλες θὰ γεννήσουν ;

— Ἡ θηλυκὴς, Ἀγιώτατε ! ἔσπευσε νὰπαντήσῃ ὁ κηπουρός.

Ὁ Πάπας ἐμόρφωσε καὶ ἀπῆλθε μουμουρίζων :

— Κε μ π ε σ τ ι α ! (τὶ ζῶον !) Ἄμ' αὐτὰ τὸ ἤξευρα κ' ἐγὼ !

Φαίνεται ὅτι ἡ Αὐτοῦ Ἀγιότης ἀγαπᾷ τὰ ζῶα, ἀλλ' ὄχι καὶ τοὺς ἀνθρώπους. . . ὅταν εἶνε ζῶα.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ

Τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτοχρονιάς, τὸ ἀπόγευμα, ἐν ᾧ ὅλος ὁ κόσμος διέσκιδαζεν ἔξω, ὁ πτωχὸς Ἀλέκος, μόνος εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ προϊσταμένου του, εἰργάζετο.

Ἐπρεπε νὰπαντήσῃ εἰς μερικὰς ἐπιστολάς ἀνταποκριτῶν, αἱ ὅποια δὲν ἐπεδέχοντο ἀναβολὴν. Ἐπειτα, ἔπρεπε νὰ γράψῃ καὶ πρὸς τὴν μητέρα του, καὶ νὰ τῆς εὐχηθῇ τὸ Νέον ἔτος, καὶ νὰ τῆς στείλῃ τὸν μικρὸν τῆς μπουναμῶν, ὅπως ἔκαμνε πάντοτε τὸ καλὸ παιδί, ἀφῶτου ἤλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐγένετο ἐμποροῦπάλληλος.

Εἶχε βραδυάσῃ πλέον, ὅταν ἐτελείωσε τὰς ἄλλας ἐπιστολάς, καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ πρὸς τὴν μητέρα του.

« Ἀγαπητὴ μου μητέρα,

« Σοῦ γράφω βιαστικῶς ὀλίγας λέξεις, διὰ νὰ σου εὐχηθῶ εὐτυχισμένον τὸ Νέον ἔτος, καὶ διὰ νὰ σου ἐσωκλείσω εἰκοσιπέντε δραχμάς, τὸν μπουναμῶν σου. Εἶχα πολλὴν ἐργασίαν ἕως αὐτὴν τὴν ὥραν, καὶ εἶμαι ζαλισμένος, καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ σου γράψω πολλά, ἔπειτα βιάζομαι νὰ προφθάσω καὶ τὸ ταχυδρομεῖον.

« Μοῦ ἔγραψες εἰς τὸ τελευταῖόν σου γράμμα, ὅτι κινδυνεύεις νὰ χάσῃς τὸ σπῆτι διὰ πεντακοσίας δραχμάς. . . Ὡ, μητέρα μου ! φαντάζομαι πόσον εἶσαι λυπημένη ! εἶνε τὸ σπῆτι μας, τὸ ἀγαπημένον μας σπιτάκι, καὶ το ἀγαπῶ, διότι ἐπέρασα μαζί σου εἰς αὐτὸ τὰ εὐτυχέστερα χρόνια τῆς ζωῆς μου. Ἄλλὰ τί εἰμπορῶ νὰ κάμω ἐγὼ ὁ πτωχός, ποῦ μόλις ζῶ μὲ τὸν μικρὸν μου μισθόν ; Ὁ κ. Γεωργίου μοῦ ὑπέσθη ὅτι, ἂν εἶμαι καλός, θὰ μού τον αὐξήσῃ. Ἄλλὰ τί με τοῦτο ; Μήπως θὰ εἰμπορέσω ποτὲ νὰ οἰκονομήσω πεντακοσίας δραχμάς ; Καὶ τὸ σπιτάκι μας : . . . Ὁ Θεὸς πλέον ἄς κάμῃ τὸ θαῦμά του, χρυσῆ μου μητέρα. Τί ἄλλο νὰ σου εἰπῶ ;

« Σε φιλῶ γλυκὰ

Ὁ Ἀλέκος σου.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὅταν ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν προϊσταμένον του, ὁ Ἀλέκος ἐξεπλάγη πολὺ ποῦ τον εἶδε πολὺ προσηγέστερον καὶ ὀμιλητικώτερον τοῦ συνηθῶς.

Τὸν ἐπῆρε κατὰ μέρος, τοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐργα-

σίαν του, τοῦ ἀνῆγγεῖλεν ὅτι τοῦ αὐξάνει τὸν μισθόν του, καὶ εἰς τὸ τέλος. . . τοῦ ἐνεχείρισεν ἓν χαρτονομίσμα πεντακοσίων δραχμῶν.

— Ὅριστέ καὶ τὸν μπουναμῶ σου ! τῷ εἶπεν.

Ὁ Ἀλέκος ἐνόμισεν ὅτι ὀνειρεύεται. . . Τί ; τοῦ ἔκαμνε φέτος δῶρον πεντακοσίας δραχμάς, ἐν ᾧ ποτὲ δὲν του ἐδῶσε περισσότεράς ἀπὸ πενήντα ; Πῶς αὐτό ;

— Ὡ, κύριε ! ἀνέκραξε μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Πῶς νὰ σας εὐχαριστήσω ; . . . Ἄν ἤξεύρατε πόσον μοῦ ἐχρειάζοντο αὐτὰ τὰ λεπτά ! Εἶνε ἀκριβῶς ὅσα ἔπρεπε νὰ εἶχα. . . θὰ ἔλεγα ὅτι ἤξεύρατε. . .

— Μὰ τὸ ἤξευρα, εἶπεν ὁ κ. Γεωργίου.

— Πῶς ; ἠρώτησεν ἐκπληκτός ὁ Ἀλέκος.

— Ὁ Θεός, παιδί μου, ἔκαμνε τὸ θαῦμα του, ἀπήντησεν ὁ προϊστάμενος. Καὶ ἂν θέλῃς νὰ μάθῃς τί μέσα ἐκλέγει διὰ νὰ κάμῃ τὰ θαύματά Του, πῆγαινε κάτω εἰς τὸ Γραφεῖον καὶ ἴδεε τὸ βιβλίον τῆς π ρ ε σ σ α ς.

Ὡ τῆς πρωτοχρονιάτικης παραζάλης ! ὦ τῆς ἐκ Θεοῦ ἀφηρημάδας ! Χθὲς ἀπὸ τὴν βίαν τοῦ Ὁ Ἀλέκος, μαζί μὲ τὰς ἐμπορικὰς ἐπιστολάς, εἶχε π ρ ε σ σ ἄ ρ η, εἶχε τυπώσῃ εἰς τὸ βιβλίον καὶ τὴν ἐπιστολὴν τῆς μητέρας του !

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΛΕΡΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 68ος

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς φιλλαδέσις τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου 1901.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχεται καὶ προκηρύσσεται ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὅσοι τῶν συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶν, παρακαλοῦνται νὰ προμηθευθῶν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ γραφείου μας τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων καὶ νὰ συμμορφωθῶν πρὸς τοὺς Ὁρους τοὺς ἀνχεγραμμένους εἰς τὸ Γ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ, οἱ ὅποιοι παραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα θάπονεμηθῶν τὰ ὀρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια βλέπε ἐπίσης εἰς τὸ ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.

Ἡ προσωρινὴ ὑποτίμησις τῶν τόμων τῆς Β' Περιόδου τῆς Διαπλάσεως ἐξακολουθεῖ.

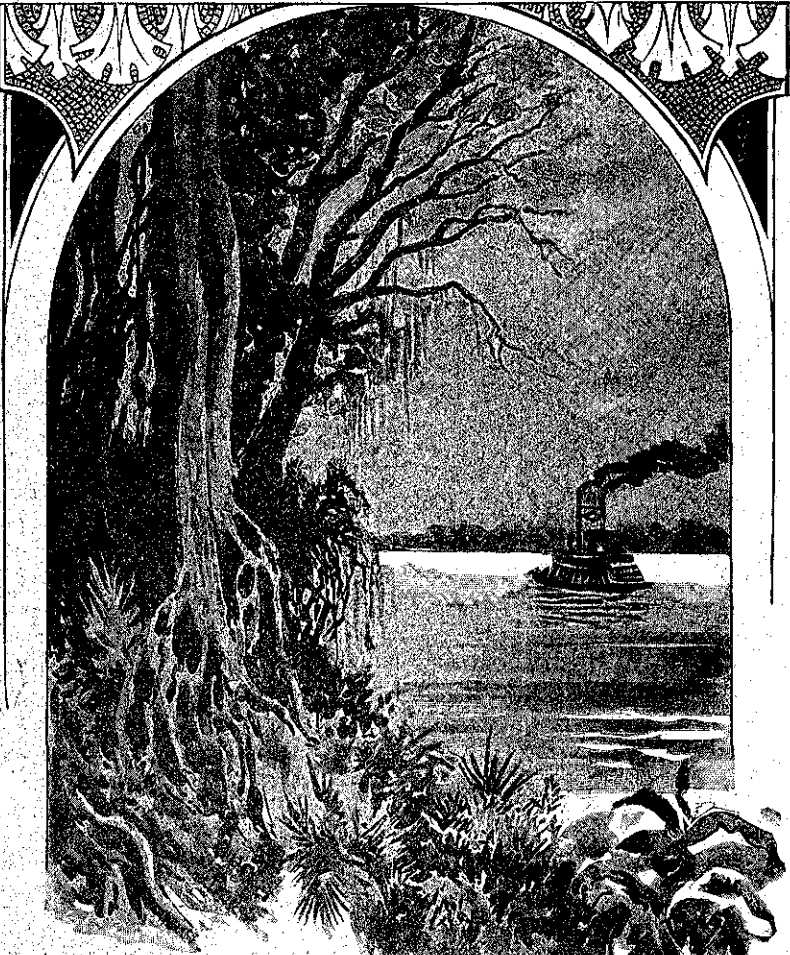
Οἱ ὀγκώδεις, οἱ θαυμάσιοι δὲ τόμοι τῆς Β' περιόδου τῆς Διαπλάσεως, τῶν ἐτῶν 1894 ἕως 1899, οἱ ὅποιοι εἰ τιμῶντο ἀρχικῶς φρ. 7 ἑκατοστοί, τιμῶνται ἤδη μόνον :

Χρυσόδετος ἕκαστος τόμος φρ. 6. — Καὶ οἱ ἐξ τόμοι χρυσόδετοι, φρ. 54.

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Ο Κ. ΜΙΓΚΕΛ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ

«Μὰ τὴν ἀλήθειαν, μού φαίνεται δὲν ὑπάρχει τρόπος, διὰ νὰ λήξῃ τελοσπάντων αὐτὴ ἡ συζήτησις! εἶπεν ὁ κ. Μιγκέλ, προσπαθῶν νὰ παρέμβῃ μεταξὺ τῶν δύο φίλωνικούντων

—Λοιπὸν... ὄχι, δὲν θὰ τελειώσῃ!... ἀπεκρίθη ὁ κ. Φέλιπ' ἐκτὸς ἂν θυσιάσω τὴν γνώμην μου εἰς τὴν γνώμην τοῦ κ. Βαρίνας...

—Ἡ τουλάχιστον, ἂν ὑποχωρήσω ἐγὼ ἀπέναντι τοῦ κ. Φέλιπ! ὑπέλαβεν ὁ κ. Βαρίνας.

Ἦδη ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους ὥρας, οἱ δύο οὗτοι ἰσχυρογνώμονες σοφοὶ συνεζήτησαν περὶ Ὀρενόκου. Ὁ περίφημος οὗτος ποταμὸς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ἡ κυριώτερα ἀρτηρία τῆς Βενεζουέλας, διηυθύνετο ἀρὰ γε ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμᾶς, —ὡς ἐσημειοῦτο καὶ εἰς τοὺς νεωτάτους χάρτας, —ἢ μήπως ἐπήγαγεν ἀπὸ τὰ νοτιοδυτικά, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώ-

σει, ὁ Γουαβιάρης ἢ ὁ Ἀταβάπος ἐθεωροῦντο ἐσφαλμένως ὡς παραποτάμια; — Ὁ Ἀταβάπος εἶνε ὁ Ὀρενόκος! ἐβεβαίωτο ζωηρῶς ὁ κ. Φέλιπ.

—Ὅχι, εἶνε ὁ Γουαβιάρης! ἀντέλεγε μὲ τὴν ἰδίαν ζωηρότητα ὁ κ. Βαρίνας.

Ὡς πρὸς τὴν γνώμην τοῦ κ. Μιγκέλ, ἦτο ἐκείνη, τὴν ὁποίαν παρέδεδοντο οἱ νεώτεροι γεωγράφοι. Κατ' αὐτούς, αἱ πηγαὶ τοῦ Ὀρενόκου κεῖνται εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Βενεζουέλας, τὸ συνορευθὲν πρὸς τὴν Βραζιλίαν καὶ τὴν ἀγγλικὴν Γουαϊάνην, εἰς τρόπον ὥστε ὁ ποταμὸς οὗτος θεωρεῖται βενεζουελικὸς καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν. Ἄλλ' εἰς μάτην ὁ κ. Μιγκέλ προσεπάθει νὰ πείσῃ περὶ τούτου τοὺς δύο τοῦ φίλους, οἱ ὅποιοι ἰσχυρίζονται ἄλλα, χωρὶς κἂν νὰ συμφωνοῦν μεταξὺ τῶν.

—Ὅχι, ἐπανελάμβανεν ὁ κ. Βαρίνας ὁ Ὀρενόκος πηγάζει ἀπὸ τὰς Ἄνδεις τῆς Κολομβίας, ὁ δὲ Γουαβιάρης, τὸν ὁποῖον κακῶς ἐκλαμβάνετε ὡς παραπόταμον, εἶνε ἀπλοῦστατα ὁ Ὀρενόκος.

—Ἐχετε λάθος! ἀπήντα ὁ κ. Φέλιπ.

Ὁ Ἀταβάπος εἶνε ὁ Ὀρενόκος, καὶ ὄχι ὁ Γουαβιάρης.

—Ἐ, φίλοι μου! ἀπεκρίθη ὁ κ. Μιγκέλ ἐγὼ προτιμῶ νὰ πιστεύω, ὅτι ὁ ποταμὸς αὐτὸς δὲν βρέχει ἄλλην χώραν ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς μας!

—Δὲν πρόκειται περὶ τοπικῆς μικροφιλοτιμίας, εἶπεν ὁ κ. Βαρίνας, ἀλλὰ περὶ γεωγραφικῆς ἀληθείας ὁ Γουαβιάρης...

—Ὅχι, ὁ Ἀταβάπος! ἀνέκραξεν ὁ κ. Φέλιπ.

Καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι, οἱ ὅποιοι εἶχον ἐγερθῆ, ἐκυττάζοντο ἤδη λοξῶς...

—Κύριοι!.. κύριοι!.. ἐπανελάμβανεν ὁ κ. Μιγκέλ, λαμπρὸς ἄνθρωπος καὶ φύσει συνδιαλλακτικὸς.

Ἐπὶ τῆς χάρτης ἀνηρημένος εἰς τὸν τοῖχον τῆς αἰθούσας, ἡ ὁποία ἀντήχει ἀπὸ τὴν ζωηρὰν συζήτησιν. Ἐπὶ τοῦ χάρτου τούτου, διὰ παχέων στιγμῶν, ἐσημειοῦτο ἡ ἐξ 1,600,000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων ἔκτασις τοῦ ἰσπανοαμερικανικοῦ κράτους τῆς Βενεζουέλας. Πόσον τὸ εἶχον μεταβάλλῃ τὰ πολιτικὰ γεγονότα ἀφ' ἧς ἡμέρας, τῆ 1499, ὁ συμπλωτῆρ τοῦ φλωρεντιανοῦ Ἀμερικού Βεσπούκη, ὁ Χογιέδας, ἀποθιβάσθεις εἰς τὸν Μαρακαίβειον Κόλπον, ἀνεκάλυψε πολίγυνην ἐκτισμένην ἐπὶ πασάλων ἐν τῷ μέσῳ τενάγους, τὴν ὁποίαν ἐβάπτισεν «Βενεζουέλαν» ἦτοι «Μικρὰν Βενετιάν»! Μετὰ τὸν ὑπερἀνεξαρτησίας ἀγῶνα, τοῦ ὁποίου ἥρωας ὑπῆρξεν ὁ Σίμων Βόλιβαρ, μετὰ τὴν ἔδρυσιν τοῦ γενικοῦ κυβερνεῖου τῆς Καρακάσας, μετὰ τὸν χωρισμὸν τῆς Κολομβίας ἀπὸ τῆς Βενεζουέλας, τὸν γενόμενον τῆ 1839, ὅτε ἡ Βενεζουέλα ἀνεκηρύχθη Δημοκρατία ἀνεξάρτητος, —ὁ χάρτης τὴν παρίστα ὡς ὠρίστη τότε καὶ ὡς ἔχει μέχρι σήμερον. Γραμμαὶ χρωματισταὶ ἐχώριζαν τὸν νομὸν τοῦ Ὀρενόκου εἰς τρεῖς ἐπαρχίας: Βαρίναν, Γουαϊάνην, Ἀπούρην. Τὸ ὄρογραφικὸν τῆς σύστημα ἐν ἀναγλύφῳ, αἱ διακλαδώσεις τοῦ ὑδρογραφικοῦ συστήματος, παρίσταντο σαφῶς διὰ πολλαπλῶν ἐσοχῶν ἢ ἐσοχῶν, μετὰ τοῦ δικτύου τῶν ποταμῶν τῆς καὶ τῶν ποταμιῶν τῆς. Ἐφαίνετο ἐκτεινόμενον ἐπὶ τοῦ πελάγους τῶν Ἀντιλλῶν τὸ παραθαλάσσιον αὐτῆς σύνορον, ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας Μαρακαίβης μὲ τὴν ὁμώνυμον πόλιν ὡς πρωτεύουσαν, μέχρι τοῦ στομίου τοῦ Ὀρενόκου, τὸ ἐποῖον τὴν χωρίζει ἀπὸ τῆς ἀγγλικῆς Γουαϊάνης.

Ὁ κ. Μιγκέλ παρετήρει τὸν χάρτην τοῦτον, ὁ ὁποῖος προφανῶς τῷ ἀπέδειξε δίκαιον ἀπέναντι τῶν συναδέλφων τοῦ Φέλιπ καὶ Βαρίνας. Μέργας ποταμὸς, λεπτομερῶς διαγεγραμμένος, ἔφερε καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ κομψὸν ἡμικύκλιον, καθ' ὅλην τὴν μεγαλοπερεπῆ του πορείαν, παντοῦ, τὸ ἴδιον ἠχηρὸν ὄνομα: Ὀρενόκος. Τόσον ὁ Ἀπούρης, ὅσον καὶ ὁ Γουαβιάρης, καὶ αὐτὸς ὁ Ἀταβάπος, ἐση-

μειοῦντο ἀπλῶς ὡς παραποτάμια, ἐκβάλλοντα εἰς τὸν Ὀρενόκον. Διὰ τὰς οἱ κκ. Βαρίνας καὶ Φέλιπ ἐπέμενον νάναζητοῦν τὰς πηγὰς τῆς μεγάλης βενεζουελικῆς ἀρτηρίας εἰς τὰ ὄρη τῆς Κολομβίας, καὶ ὄχι εἰς τὴν Σιέρρα-Παρίμαν; Χάριν δικαιοσύνης, ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι οἱ δύο οὗτοι γεωγράφοι δὲν ἦσαν οἱ μόνοι ὁπαδοὶ τοιαύτης τινὸς γνώμης. Μεθ' ἄλλας τὰς διαβεβαιώσεις τῶν τομηρῶν ἐξερευνητῶν, οἱ ὅποιοι ἀνήλθον σχεδὸν μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ Ὀρενόκου, —καὶ προπάντων τοῦ γάλλου Σαφραζῶν, τοῦ εὐθαροῦς τούτου περιηγητοῦ, ὁ ὁποῖος ἔστησε τὴν γαλλικὴν σημαίαν ἐπὶ τῶν κλιτύων τῆς Σιέρρα-Παρίμας, —τὸ ζήτημα δὲν ἦτο ἀκόμη λελυμένον, καὶ ὑπῆρχον ἀρκετοὶ δῦσιστοι, ὡς ὁ Θωμάς, οἱ ὅποιοι ἀμφέβαλλον, ζητοῦντες νᾶς ἀποδείξουσιν. Μεταξὺ αὐτῶν κατελέγοντο οἱ κκ. Φέλιπ καὶ Βαρίνας ἂν δὲ θὰ ἦτο ὑπερβολὴ ἂν ἐλέγαμεν, ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας εἰς τὴν Βενεζουέλαν ἦτο τὸ ζήτημα τοῦ Ὀρενόκου, οὐχ' ἦτο εἰς βέβαιον, ὅτι οἱ δύο σοφοὶ θὰ εὕρισκον ἀρκετοὺς καὶ ἴσως φανατικοὺς ὁπαδοὺς, εἰάν ποτε ἡ συζήτησις τῶν διεξήγετο δημοσίᾳ. Πρέπει ἀκόμη νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ὁ κ. Μιγκέλ καὶ οἱ δύο τοῦ φίλοι, δὲν ἦσαν ἀπὸ τοὺς γηραιοὺς ἐκείνους σοφοὺς, τοὺς ξηροὺς καὶ σχολαστικοὺς, μὲ τὰ φαλακρὰ κρηνία καὶ τὰς λευκὰς γενειάδας. Ἦσαν νέοι ἄνδρες, —ἀφ' οὗ ὁ πρεσβύτερος, ὁ κ. Μιγκέλ, μόλις ἦτο σαρανταπέντε ἐτῶν. —ζωηροὶ, φιλόνοιχοι, θερμαίμοι, μὴ διαφεύδοντες τὴν ἰσπανικὴν καταγωγήν των. Ἐπιστήμονες γεωγράφοι, μεγάλης ἀξίας καὶ οἱ τρεῖς, συνητῶντο καθεκάστην εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βολιβάρης, καὶ συνεζήτησαν τὸ ἄλυτον ζήτημα, εἰς μάτην προσπαθοῦντες, ὡς εἶδομεν, τοῦ κ. Μιγκέλ, νὰ συμβιβασθῇ τοὺς διαφωνοῦντας. Ἐν τούτοις ὁ κ. Μιγκέλ ἦτο ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐπεβάλλετο διὰ τοῦ ὑψηλοῦ του ἀναστήματος, τῆς εὐγενεῦς του μορφῆς, τῆς μαύρης του γενειάδος καὶ τοῦ ὑψηλοῦ τρομβοσειδοῦς πύλου, τὸν ὁποῖον ἐφόρει κατὰ μίμησιν τοῦ Σίμωνος Βόλιβαρ, τοῦ ἐνδόξου θεμελιωτοῦ τῆς ἰσπανοαμερικανικῆς ἀνεξαρτησίας. Καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἔπαυε νὰ λέγῃ διὰ φωνῆς ἠρέμου, διαπεραστικῆς: —Μὴ παραφέρεσθε, φίλοι μου! Εἶτε ἀπὸ ἀνατολῶν εἶτε ἀπὸ δυσμῶν ῥεῖ, ὁ Ὀρενόκος εἶνε ποταμὸς βενεζουελικὸς, ὁ πατήρ των ὑδάτων ὅλης τῆς Δημοκρατίας μας!

—Δὲν πρόκειται νὰ μάθωμεν τίνος εἶνε πατήρ, διέκοψεν ὁ παράφορος Βαρίνας, ἀλλὰ τίνος εἶνε υἱός! Ἄν δηλαδὴ ἐγενήθη ἀπὸ τὴν Σιέρρα-Παρίμαν, ἢ ἀπὸ τὰς Ἄνδεις τῆς Κολομβίας...

—Ἀπὸ τὰς Ἄνδεις... ἀπὸ τὰς Ἄνδεις! ἀνεφώνησεν ὁ κ. Φέλιπ.

—Πολὺ καλὰ, ὑπέλαβεν ὁ κ. Μιγκέλ. Καὶ ὅμως, ἀγαπητοὶ μου συναδέλφοι, ἀρκεῖ νὰ ρίψετε ἐν βλέμμα εἰς αὐτὸν τὸν χάρτην, διὰ νάναγνωρίσετε ὅτι ὁ Ὀρενόκος διαγράφει καμπύλην ἀρμονικωτάτην...

—Καὶ τί μας ἐνδιαφέρει ἂν ἡ καμπύλη τοῦ Ὀρενόκου σὰς εἶνε ἀρμονικωτάτη, ἀφ' οὗ δὲν συμφωνῇ μὲ τὴν ἀλήθειαν; διέκοψεν ὁ κ. Βαρίνας.

—Ἔστω, ἔστω, τὸ παραδέχομαι ἄλλ' ἀκούσατέ με. Ἰσχυρίζεσαι, Φέλιπ, (καὶ μὲ πόσῃν ἐπιμονῇ!) ὅτι ὁ Ἀταβάπος, ἀντὶ νὰ εἶνε παραπόταμον τοῦ ποταμοῦ μας, εἶνε αὐτὸς ὁ ποταμὸς.

—Τὸ ἰσχυρίζομαι.

—Ἰσχυρίζεσαι, Βαρίνα, (καὶ μὲ ποῖον πείσμα!) ὅτι, ἀπεναντίας, ὁ Γουαβιάρης εἶνε ὁ Ὀρενόκος αὐτοῦσιος. —Τὸ ὑποστηρίζω!

—Λοιπὸν, ὑπέλαβεν ὁ κ. Μιγκέλ, ὁ δάκτυλος τοῦ ὁποῖου παρηκολούθει ἐπὶ τοῦ χάρτου τὸν ροῦν τοῦ ἀμυρσῆτουμένου ποταμοῦ, διὰ τὴν νὰ μὴ παραδεχθῶμεν ὅτι πλανᾶσθε καὶ οἱ δύο;

—Καὶ οἱ δύο! ἀνέκραξεν ὁ κ. Φέλιπ.

—Ἐνας ἀπὸ τοὺς δύο βέβαια πλανᾶται! εἶπεν ὁ κ. Βαρίνας.

—Ἀκούσατέ με λοιπὸν μέχρι τέλους, καὶ μὴ ἀποκριθῆτε πρὶν ἀκούσετε. Ἐκτὸς τοῦ Ἀταβάπου καὶ τοῦ Γουαβιάρη, ὑπάρχουν, βλέπετε, καὶ ἄλλα παραποτάμια, τὰ ὁποῖα ἐκβάλλουν εἰς τὸν Ὀρενόκον: Νὰ ὁ Κάουρας πρὸς βορρᾶν, καὶ ὁ Ἀπούρης καὶ ὁ Μέτας πρὸς δυσμᾶς, καὶ ὁ Κασσικιάρης καὶ ὁ Ικουάπος πρὸς νότον. Τοὺς βλέπετε εἰς τὸν χάρτην; Λοιπὸν σὰς ἐρωτῶ: Διὰ τὴν νὰ μὴ σημαντικὰ παραποτάμια, καὶ ὄχι ὁ Γουαβιάρης σου, ἀγαπητέ μου Βαρίνα, καὶ ὄχι ὁ Ἀταβάπος σου, ἀγαπητέ μου Φέλιπ; Ἦτο ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν διετυποῦτο

φοι θεωροῦν ἐπίσης σημαντικόν, ὅσον καὶ αὐτὸν τὸν Ὀρενόκον! ἀπήντησεν ὁ κ. Μιγκέλ. Ἐπειτα, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς, ὑπάρχει ὁ Κασσικιάρης... —Ὁ Κασσικιάρης σου εἶνε ρυάκιον, συγκρινόμενος μὲ τὸν Ἀταβάπον μου! —Ναί! ἀλλὰ ρυάκιον, διὰ τοῦ ὁποῖου συγκοινωνοῦν τὰ βενεζουελικὰ ὕδατα μὲ τὰ ἀμαζόνεια. Ἐπὶ τῆς ἰδίας ὀχθῆς ὑπάρχει ὁ Μέτας... —Ὁ Μέτας! ἓνας κρουγὸς ἐκεῖ, μὴ βρυσούλα!...

—Ἀπὸ τὰς Ἄνδεις... ἀπὸ τὰς Ἄνδεις! ἀνεφώνησεν ὁ κ. Φέλιπ. —Πολὺ καλὰ, ὑπέλαβεν ὁ κ. Μιγκέλ. Καὶ ὅμως, ἀγαπητοὶ μου συναδέλφοι, ἀρκεῖ νὰ ρίψετε ἐν βλέμμα εἰς αὐτὸν τὸν χάρτην, διὰ νάναγνωρίσετε ὅτι ὁ Ὀρενόκος διαγράφει καμπύλην ἀρμονικωτάτην...

—Καὶ τί μας ἐνδιαφέρει ἂν ἡ καμπύλη τοῦ Ὀρενόκου σὰς εἶνε ἀρμονικωτάτη, ἀφ' οὗ δὲν συμφωνῇ μὲ τὴν ἀλήθειαν; διέκοψεν ὁ κ. Βαρίνας.

—Ἔστω, ἔστω, τὸ παραδέχομαι ἄλλ' ἀκούσατέ με. Ἰσχυρίζεσαι, Φέλιπ, (καὶ μὲ πόσῃν ἐπιμονῇ!) ὅτι ὁ Ἀταβάπος, ἀντὶ νὰ εἶνε παραπόταμον τοῦ ποταμοῦ μας, εἶνε αὐτὸς ὁ ποταμὸς.

—Τὸ ἰσχυρίζομαι.

—Ἰσχυρίζεσαι, Βαρίνα, (καὶ μὲ ποῖον πείσμα!) ὅτι, ἀπεναντίας, ὁ Γουαβιάρης εἶνε ὁ Ὀρενόκος αὐτοῦσιος. —Τὸ ὑποστηρίζω!

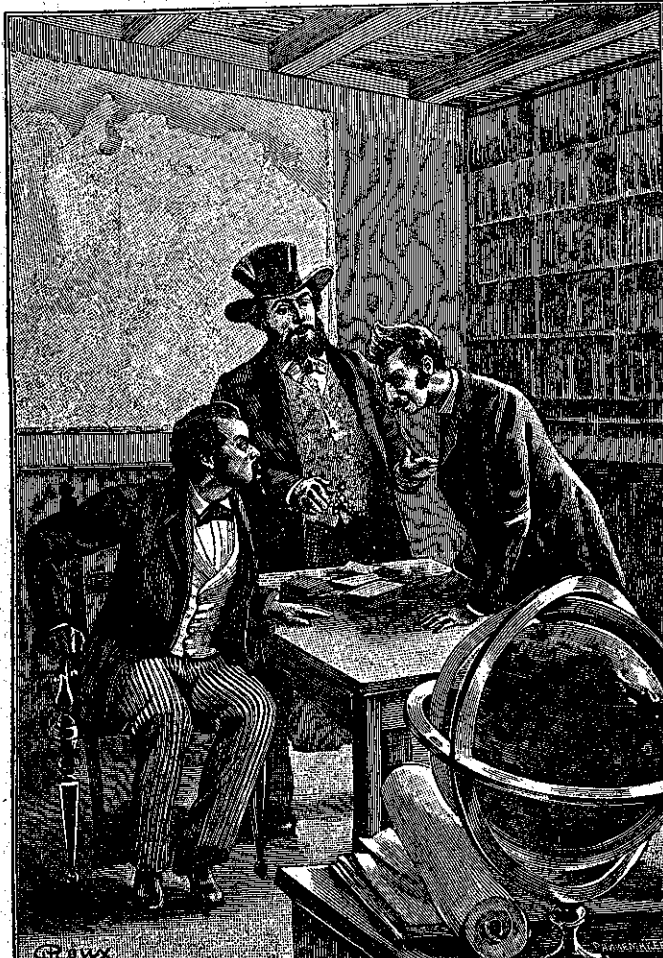
—Λοιπὸν, ὑπέλαβεν ὁ κ. Μιγκέλ, ὁ δάκτυλος τοῦ ὁποῖου παρηκολούθει ἐπὶ τοῦ χάρτου τὸν ροῦν τοῦ ἀμυρσῆτουμένου ποταμοῦ, διὰ τὴν νὰ μὴ παραδεχθῶμεν ὅτι πλανᾶσθε καὶ οἱ δύο;

—Καὶ οἱ δύο! ἀνέκραξεν ὁ κ. Φέλιπ.

—Ἐνας ἀπὸ τοὺς δύο βέβαια πλανᾶται! εἶπεν ὁ κ. Βαρίνας.

—Ἀκούσατέ με λοιπὸν μέχρι τέλους, καὶ μὴ ἀποκριθῆτε πρὶν ἀκούσετε. Ἐκτὸς τοῦ Ἀταβάπου καὶ τοῦ Γουαβιάρη, ὑπάρχουν, βλέπετε, καὶ ἄλλα παραποτάμια, τὰ ὁποῖα ἐκβάλλουν εἰς τὸν Ὀρενόκον: Νὰ ὁ Κάουρας πρὸς βορρᾶν, καὶ ὁ Ἀπούρης καὶ ὁ Μέτας πρὸς δυσμᾶς, καὶ ὁ Κασσικιάρης καὶ ὁ Ικουάπος πρὸς νότον. Τοὺς βλέπετε εἰς τὸν χάρτην; Λοιπὸν σὰς ἐρωτῶ: Διὰ τὴν νὰ μὴ σημαντικὰ παραποτάμια, καὶ ὄχι ὁ Γουαβιάρης σου, ἀγαπητέ μου Βαρίνα, καὶ ὄχι ὁ Ἀταβάπος σου, ἀγαπητέ μου Φέλιπ; Ἦτο ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν διετυποῦτο

φοι θεωροῦν ἐπίσης σημαντικόν, ὅσον καὶ αὐτὸν τὸν Ὀρενόκον! ἀπήντησεν ὁ κ. Μιγκέλ. Ἐπειτα, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς, ὑπάρχει ὁ Κασσικιάρης... —Ὁ Κασσικιάρης σου εἶνε ρυάκιον, συγκρινόμενος μὲ τὸν Ἀταβάπον μου! —Ναί! ἀλλὰ ρυάκιον, διὰ τοῦ ὁποῖου συγκοινωνοῦν τὰ βενεζουελικὰ ὕδατα μὲ τὰ ἀμαζόνεια. Ἐπὶ τῆς ἰδίας ὀχθῆς ὑπάρχει ὁ Μέτας... —Ὁ Μέτας! ἓνας κρουγὸς ἐκεῖ, μὴ βρυσούλα!...

« Μὴ παραφέρεσθε, φίλοι μου! » (Σελ. 9, στήλ. α΄.)

— Βρυσούλα όμως, ή όποιος χύνει τόσο νερόν, ώστε οι οικονομολόγοι προλέγουν ότι αυτός ό Μέτας θάνοιξη τόν δρόμον μεταξύ Ευρώπης και Κολομβίας. Έπειτα έχομεν τόν Απούρην, πλωτόν εις διάστημα πεντακοσίων χιλιομέτρων, άν αγαπάτε έπειτα τόν Κουχιθέρον, τόν Κάουραν, τόν Καρόνην . . .

— Φθάνει! μάς έτελείωσας! ανέκραξεν ό κ. Φέλιπ.

— Θά το συζητήσωμεν! είπεν ό κ. Βαρίνας, σταυρώσας τās χείρας.

— Έτελείωσας. Καί τώρα, άν θέλετε νακούσατε τήν άτομικήν μου γνώμη,

—έγώ νομίζω ότι κανέν από τὰ παραποτάμια αυτά δεν είμπορεί να θεωρηθῆ ως ό κύριος ποταμός, εις τόν όποιον ανήκει νομίμως τό όνομα Όρενόκος. Κατά συνέπειαν, τό όνομα τούτο δεν είμπορεί να δοθῆ ούτε εις τόν Αταβάπον, τόν προστατευόμενον του φίλου μου Φέλιπ. . .

— Πλάνη!

—Ούτε εις τόν Γουαβιάρην, τόν ευνοούμενον του φίλου μου Βαρίνα.

— Έχεις λάθος!

— Τό συμπέρασμα είναι, προσέθεσεν ήρεμος ό κ. Μιγκέλ, ότι τό όνομα Όρενόκος ανήκει αποκλειστικώς εις τό υψηλότερον μέρος του ποταμού, ό όποιος πηγάζει από τήν Σιέρραν Παρίμαν, ρέει όλόκληρος διά τῆς χώρας μας, και ουδεμίαν άλλην διαδρέχει.

— Αρνούμαι!

— Διαμαρτύρομαι!

Τό αποτέλεσμα τῆς έπιμβάσεως του κ. Μιγκέλ, κηρυχθέντος υπέρ του Όρενόκου, υπήρξεν ή παράτασις τῆς συζήτησεως επί μίαν ακόμη ώραν. Καί ίσως δεν θά έτελείονε ποτέ, άν άφ' ενός ό κ. Φέλιπ και άφ' ετέρου ό κ. Βαρίνας δεν ανέκραζον:

— Λοιπόν... άς υπάγωμεν επί τόπου!

— Επί τόπου; . . ήρώτησεν ό κ. Μιγκέλ, μη αναμένον τοιαύτην πρότασιν.

— Μάλιστα, επί τόπου! είπεν ό κ. Φέλιπ. Ασύπαγωμενέως τόν Άγιον Φερνάνδον, και άν δεν σας αποδείξω εκεί αναντιρρήτως ότι ό Αταβάπος είναι ό Όρενόκος. . .

—Κ'έγώ, άντῆϊπε εὐθύς ό κ. Βαρίνας, άν δεν αποδείξω αναμφίλεκτως ότι Όρενόκος είναι ό Γουαβιάρης. . .

— Τότε έγώ θά σας έξαναγκάσω να γαγγωρίσετε, ότι Όρενόκος είναι. . . ό Όρενόκος! συνεπλήρωσε μειδιών ό λαμπρός κ. Μιγκέλ.

Και ίδού υπό ποίας περιστάσεις, κατόπι τίνος συζήτησεως, οι τρεις γεωγράφοι απέφασαν να έπιχειρήσουν τό ταξείδιον. Ίσως ή νέα αὐτή έξερευνησις θά καθώριζε τόν ροῦν του μεγάλου βενεζουελικού ποταμού, επί τῆ υποθέσει ότι δεν το είχαν κάμη όριστικώς και τελειώς οι προγενέστεροι έξερευνηταί. Αλλως τε δεν έπρόκειτο παρά να πλεύσωσι διά του

ποταμού μέχρι τῆς πολίχνης Άγιος Φερνάνδος, όπου ό Γουαβιάρης και ό Αταβάπος χύνουν εις αὐτόν τὰ ύδατά των, απέχοντες όλίγα μόνον χιλιόμετρα άπ' άλλήλων. Καί άν εκεί έπιστοποιεῖτο ότι άμφότεροι δεν ήσαν, ούτε ήδύναντο να είνε, είμι άπλά παραποτάμια, τότε τὰ δίκαια του Όρενόκου και του κ. Μιγκέλ θάνεγνωρίζοντο κατ' ανάγκην.

Μεταξύ του έπιστήμονικου κόσμου, καθώς και εις τήν ανώτεραν κοινωνίαν τῆς Βολιβιάρης, ή απόφασις των τριών γεωγράφων ήγειρε πολλόν θόρυβον και έκίνησε ζωηρόν τό ενδιαφέρον.

Η πόλις Βολιβιάρη, — άλλοτε όνομα ζομένη Αγγουτούρα, — πρωτεύουσα τῆς έπαρχίας Γουιάνης, έχει, κατά τήν τελευταίαν άπογραφήν, ένδεκα έως δωδεκα χιλιάδας κατοίκων. Έκτείνεται άπό του περσιπάτου τῆς Αλαμέδας, μέχρι τῆς συνοικίας του «Έηρου κυνός» — όνομασία παράδοξος τόσο μάλλον, καθ' όσον ή συνοικία αὐτή υπόκειται περισσότερον πάσης άλλης εις τās πλημύρας του Όρενόκου. Η κυρία οδός, με τὰ κομψά μαγαζία, με τās έστεγασμένους στοάς, με τās οικίας τās αναρριχωμένες επί του λόφου, ό όποιος δεσπόζει τῆς πόλεως, με τās επαύλεις τās έν τῷ μέσω δένδρων πυκνών, με τās λίμνας, τās όποιās σχηματίζει έδω κ' εκεί ό ποταμός, με τήν ζωηρότητα και τήν κίνησιν του λιμένος, όπου τό πλήθος των ιστιοφόρων και των άτμοπλοίων μαρτυρεῖ περί τῆς άκμῆς του έμπορίου, — όλα ταῦτα αποτελοῦν σύνολον θελκτικώτατον.

Είπομεν, ότι ή εἶδησις περί του αποφασιθέντος ταξείδιου των τριών έπιστημόνων, ετάίρων τῆς Γεωγραφικῆς Έταιρείας τῆς Βενεζουέλας, έπροκάλεσε ζωηρότατον τό ενδιαφέρον των έντοπίων. Οι κάτοικοι τῆς Βολιβιάρης είνε θερμοί, έμπαθεῖς, ένθουσιώδεις. Ανεμίχθησαν και αἱ έφημερίδες, διαιρεθείσαι εις Αταβακικάς, Γουαβιαρίκας και Όρενοκικάς, και τό κοινόν διήρθη έπίσης και ένθουσιώσθη. Θά έλεγε κανείς ότι αληθώς οι ποταμοί εκείνοι ήπειλουν να μεταβάλουν κοίτην, να έξκαταλείψουν τὰ εδάφη τῆς Δημοκρατίας, να μεταναστεύσουν εις άλλα Κράτη του Νέου Κόσμου, άν δεν τοις άπεδιδετο δικαιοσύνη!

Τό ταξείδιον τούτο, διά του ποταμού, παρουσίαζεν άρα γε σοβαρούς κινδύνους; Έν μέρος καί' διότι οι κ. κ. Μιγκέλ, Φέλιπ και Βαρίνας θά ταξείδειον μόνοι, άνευ άλλης συνοδείας, έκτός των ναυτών και των οδηγών, τους όποιους θά εύρισκον εις τās όχθας του ποταμού. Όπωςδήποτε, έπειδή τό ταξείδιον δεν θά παρετεινετο πέραν του Άγιου Φερνάνδου, οι ήρωές μας δεν διέτρεχαν τόν κίνδυνον να συναντηθούν με τās άγρίας φυλάς των Ίνδων εκείνων, των άτιθάσων και κα-

κοποιών, των περιπλανωμένων εις τās χώρας, τās όποιās διαδρέχει ό άνω Όρενόκος. Αλλά και μέχρι του Άγιου Φερνάνδου, εκεί παρά τās έκβολάς του Μέτα, εύκτέον πάλιν θά ήτο νάπέφευγον τήν συνάντησιν των Γουαχίβων, των αρκετά άριλοξένων και αυθαιρέτων, ή των Κουίβων, οι όποιοι είχαν διαπράξει τōσα αίμοχαρή εις τήν Κολομβίαν, πρό τῆς μεταναστεύσεώς των εις τās όχθας του Όρενόκου. Διά τούτο εις τήν Βολιβιάρην ανησούχουν πολυ περι τῆς τύχης δυο Γάλλων, οι όποιοι είχαν αναχωρήσει περιούν του ποταμού και υπεράντας τό στόμιον του Μέτα, οι δυο οὔτοι περιηγηταί είχαν εισέλθῃ εις τήν χώραν των Γουαχίβων και των Κουίβων, και κανείς δεν ήξευρεν έκτοτε τί άπέγιναν. . . Αν οι Ίνδοι, οι έξκατεστημένοι μονίμως πρός δυσμάς και πρός βορράν του μεγάλου ποταμού, έχουν ήμερώτερα ήθη και καλύτερον ειρηνικώς τήν γῆν, δεν συμβαίνει όμοίως και με τους κατοικοῦντας έν τῷ μέσω των πεδιάδων του άγκῶνος του Όρενόκου. Αρσται, άρπαγες έκ συμφέροντος και έξ ανάγκης, δεν έπιθοχωροῦν ούτε πρό τῆς προδοσίας, ούτε πρό τῆς δολοφονίας.

Τολμηροί ιεραπόστολοι έπεχείρησαν να έξημερώσουν τους άγρίους τούτους, άλλ' όχι άποτελεσματικώς. Εἰς έξ αὐτῶν, Γάλλος μοναχός ανήκων εις ξένην Έταιρείαν, εύρίσκετο από τινων ετών εις τās έσχαιτίας του άνω Όρενόκου. Τό θάρρος του και ό ζήλος του είχαν άσάγε ανταμειφθῆ; . . Κατώρθωσε να έξημερώσῃ τους άγρίους εκείνους Ίνδους και να τους κάμη αγαθοῦς χριστιανούς; . . Έπέτυχῃ να συναθροίσῃ περί αὐτόν έν πνεύματι άγάθης και ειρήνης, όλους εκείνους τους ανημέρους και αίμοχαρεῖς; . .

Θά το μάθωμεν. . .

Αλλά, — διά να επανέλθωμεν εις τόν κ. Μιγκέλ και τους συναδέλφους του, — αὐτοί δεν έπρόκειτο να προχωρήσουν μέχρι των άπροσίτων εκείνων χωρῶν, όπου ό ιεραπόστολος Έσπεράντης είχε ιδρύσει τήν Μονήν τῆς Σάντα Ζουάνας. Μόνον άν τό συμφέρον τῆς έπιστήμης τό άπήτει, δεν θά έδίσταζον να φθάσουν και μέχρι των πηγῶν του Όρενόκου, — ή των υποψηφίων Όρενόκων. Όπωςδήποτε, οι φίλοι των ήλιπζον, — όχι άνευ λόγου, — ότι τό ζήτημα θά έλυετο μέχρι του Άγιου Φερνάνδου. Αλλως τε, οι περισσότεροι είχαν κηρυχθῆ υπέρ του μεγάλου, του θαυμασιού αὐτου Όρενόκου, ό όποιος, ρέων επί έκτάσεως διςχιλίων και πεντακοσίων χιλιομέτρων, προσδέχεται τὰ ύδατα τριακοσίων ποταμῶν, και διά δικτύου πεντηκοντάδος βραχιόνων, χύνεται τέλος εις τόν Ατλαντικόν.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο παρών Όδηγός καταργεί πάντα προηγούμενον ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

[Πās συνδρομητής τῆς «Διαπλάσεως των Παιδων», έπιθυμῶν να λαβάνῃ μέρος εις τήν κίνησιν του περιοδικου, παρκαλείται να γαγγωσῃ μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὰ δωδεκα κεφάλαια του παρόντος Όδηγου διά να συμμόρφωνται έκάστοτε με τās σχετικῆς οδηγίας.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Άρθρον 1. — Πās συνδρομητής τῆς «Διαπλάσεως των Παιδων» ή αδελφός αὐτου, δικαιούται να λάθῃ δωρεάν έν μόνον ψευδώνυμον καθ' όλην τήν περιόδον τῆς συνδρομῆς του, είτε έν μόνον έτος διαρκεία αὐτή είτε περισσότερα.

Άρθρον 2. — Αν κατά τό διάστημα τούτου αναγκασθῆ ποτε δι' οιονδήποτε λόγον ναλλάξῃ ψευδώνυμον, όφείλει να στείλῃ συγχρόνως και έν φράγκον. Έκ του ποσού τούτου έν μέρος αφαιρείται διά τὰ έξοδα τῆς υπηρεσίας των Ψευδωνύμων, τὸ δὲ υπόλοιπον κατατίθεται εις τὸ Ταμειον υπέρ των Ατόρων Μαθητῶν. (Βλέπε κεφάλαιον Θ')

Άρθρον 3. — Τό εκλεγόμενον υπό του συνδρομητου ψευδώνυμον πρέπει να έγκριθῆ και υπό τῆς Διαπλάσεως. Δύναται όμως ό συνδρομητής να προτείη, δι' ιδιοχειρου πάντοτε έπιστολῆς του, πολλά ψευδώνυμα τῆς άρεσκείας του, αναθετων εις τήν Διαπλάσιν τήν φροντίδα τῆς εκλογῆς του καταλληλοτέρου.

Οι αδελφοί και αι αδελφαί των συνδρομητων, ζητούντες ψευδώνυμον, είναι απαραίτητον να υποβάλουν τήν περι τούτου αίτησιν δι' έπιστολῆς των γεγραμμένης ιδιοχειρος.

Άρθρον 4. — Απαράδεκτα κατ' άρχην είναι τὰ ψευδώνυμα α') τὰ ανήκοντα εις άλλους, διεκλουίντας έτσι συνδρομητάς β') τὰ όμοιζόντα πρός άλλα έγκριθέντα γ') τὰ δυνάμενα να παραβλάψουν τὰ συμφέροντα του φύλλου, θεωρούμενα ως έπιλήψιμα υπό τῆς λογοκρισίας ξένων Κρατῶν και δ') τὰ όνόματα συγχρόνων Έλλήνων, έπιφανῶν ή όπισθόητες γνωστων.

Άρθρον 5. — Ό συνδρομητής, διά τόν όποιον ενεκρίθη ήδη έν ψευδώνυμον, πρέπει να το σημειώνῃ πάντοτε πλησίον του αληθοῦς αὐτου όνόματος, εις πᾶν δ.τι στέλλῃ προς τῆς Διαπλάσεως: έπιστολάς, λύσεις, άπαντήσεις εις Διαγωνισμούς, Παιδικά Πνεύματα προς δημοσίευσιν, κτλ. κτλ. Η παραλείψις του ψευδωνύμου του σημαίνει ότι έπιθυμεί να γίνῃ χρήσις του όνόματός του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Η σύνταξις των εν τῇ «Διαπλάσει» δημοσιευομένων Παιδικῶν Πνευματων, είναι αναθεμιμένη αποκλειστικώς εις τούς συνδρομητάς τῆς. Έκαστος δύναται να στέλλῃ προς δημοσίευσιν Παιδικά Πνεύματα, έξ ών ή Διαπλάσις εκλέγει και δημοσιεύει τὰ καταλληλοτέρα.

Τὰ Παιδικά Πνεύματα πρέπει να γράφονται εις χωριστῶν φύλλων χάρτου, έκτός τῆς έπιστολῆς. Ανωθεν πρέπει να έπιγράφεται: «Παιδικά Πνεύματα, στελλόμενα προς δημοσίευσιν έν τῇ Διαπλάσει υπό του δεύτα» (όνομα και ψευδώνυμον, άν έχῃ, ή μόνον όνομα, άν έπιθυμῆ να δημοσιευθῶν με τόνόμῳ του.) Πρέπει δε να είνε έργα πρωτότυπα του στέλλοντος, άδιμοσιευτα, και όχι άντιγραφα έξ άλλων δημοσιευθέντων εν τῇ «Διαπλάσει» ή άλλωχού. Έπιτρέπεται όμως να στέλλῃ Παιδικά Πνεύματα μεταφρασμένα από ξένα περιοδικά, άρκεί να προσαρμόζωνται εις τὰ ήθη μας.

Η Διαπλάσις ουδεμίαν υποχρέωσιν αναλαμβάνει να δημοσιεύῃ τὰ στελλόμενα προς αὐτήν, ούτε ποτέ δίδει τόν λόγον, διατί δεν τα έδημοσιεύσεν. Εκλέγει και δημοσιεύει με τήν σειράν των τα καλλίτερα. — όταν δε είνε πολλά, διά κλήρου, — άπορρίπτεται δε πάντα τὰ λοιπά άδιακριτως.

Δις πρός τās Πνευματικῆς Ασχῆσεις, και τούτων ή σύνταξις είναι αποκλειστικώς αναθεμιμένη εις τούς συνδρομητάς, ως εξῆς: Κατ' έτος προκηρύσσονται εις ή περισσότεροι Διαγωνισμοί προς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ασχῆσεων, συμφώνως προς τούς δρους, οι όποιοι δημοσιεύονται έκάστοτε εις τήν σχετικῆν Πρακῆρῆξιν. Αἱ Πνευματικῆς Ασχῆσεις αἱ βραβευόμεναι ή όπωσδήποτε διατρέπονται εις τούς Διαγωνισμούς τούτους, δημοσιεύονται όλίγον κατ' όλίγον εις τήν «Διαπλάσιν» άπορρίπτονται δε πᾶσαι, αἱ μη θεωρούμεναι άξια δημοσίευσως, καθώς και αἱ μη στελλόμεναι κατά τόν Διαγωνισμόν. Έπιμένους ουδείς συνδρομητής δύναται να στέλλῃ Ασχῆσεις προς δημοσίευσιν, παρά μόνον δασάκις προκηρύσσεται ή σχετικῆς Διαγωνισμός, και συμμορφούμενος προς τούς δρους αὐτου.

Δηλώσεις. — Έκτός του εκρινόμενου Παιδικου Πνευματος, των Πνευματικῶν Ασχῆσεων και των εις τούς Διαγωνισμούς βραβευομένων (Διηγημάτων, Ποιημάτων, Μεταφράσεων και Εικόνων), οι συνδρομηταί τῆς Διαπλάσεως οδδὲν άλλο δυνατόν να δημοσιεύσων εις τὸ φύλλον.

Η «Διαπλάσις των Παιδων» συντάσσεται αποκλειστικώς υπό ειδικῶν συγγραφέων και ποιητῶν, των τακτικῶν αὐτῆς συγγραφεων. Οσπε οι συνδρομηταί πρέπει να μάθωσιν ότι είνε περιττόν και να τῆν έρωτώσιν καν άν δέχεται έργα των προς δημοσίευσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΛΥΣΕΩΝ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Η «Διαπλάσις των Παιδων» προτείνει κατ' έτος τρεῖς Διαγωνισμούς προς εύρεσιν των Λύσεων των εν τῶς φυλλαδίοις αὐτῆς δημοσιευομένων Πνευματικῶν Ασχῆσεων, ήτοι ένα Διαγωνισμόν Λύσεων κατά τετραμησίαν.

Όροι του Διαγωνισμου των Λύσεων.

Οι λαμβάνοντες μέρος εις τούς Διαγωνισμούς των Λύσεων, διαιροῦνται εις τρεῖς τάξεις, αναλόγως τῆς ηλικίας των, ήτοι: εις τήν Μικρὰν Τάξιν, τήν Μεσαίαν και τήν Ανωτέραν.

Εἰς τήν Μικρὰν Τάξιν υπάγονται οι έχοντες ηλικίαν μέχρις ετών 11 συμπληρωμένων.

Η Μεσαία Τάξις περιλαμβάνει τούς έχοντας ηλικίαν 12 — 15 έτών συμπληρωμένων.

Εἰς τήν Ανωτέραν Τάξιν τέλος κατατάσσονται οι από 16 ετών και άνω.

Πās συνδρομητής και πᾶσα συνδρομητρια τῆς Διαπλάσεως έχει τὸ δικαίωμα να λαβάνῃ μέρος εις τούς Διαγωνισμούς των Λύσεων δύναται δε ό συνδρομητής, άν δεν θέλῃ να διαγωνισθῆ αὐτός, να παραχωρήσῃ τῆν θέσιν του εις ένα ή μίαν εκ των αδελφῶν του. Δυο αδελφια συγχρόνως δεν έπιτρέπεται να λάβουν μέρος εις τόν αὐτόν Διαγωνισμόν Λύσεων.

Αἱ λύσεις των Πνευματικῶν Ασχῆσεων έκάστου φυλλαδίου πρέπει να στέλλωνται εγκαίρως, ώστε να φθάσουν εις τὸ Γραφεῖον μας πρό τῆς

λήξεως τῆς προθεσμίας, έντός τῆς όποιās είνε αὐταί δεκαί, και ήτις σημειοῦνται εις έκαστον φύλλον πάντοτε υπό τῆν έπιμεφαλίδα των Πνευματικῶν Ασχῆσεων. Δι' μετὰ τήν τεταγμένην προθεσμίαν στελλόμεναι λύσεις δεν λαμβάνονται υπ' όψει.

Ό ιδιαιτερος χάρτης των Λύσεων.

Οι λαμβάνοντες μέρος εις τούς Διαγωνισμούς των Λύσεων όφείλουν να γράφουν τās λύσεις των επί ιδιαιτερον χάρτον, ευρισκομένον προς τούτο εις τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως.

Ο χάρτης οὗτος πωλείται εις φακέλλους, έκαστος των όποιων περιέχει είκοσι (20) φύλλα (βσα άρκούν δι' ένα Διαγωνισμόν.) Έκαστον φύλλον, επί του όποιου πρέπει να γράφωνται αι λύσεις ενός μόνον φυλλαδίου τῆς Διαπλάσεως, έχει τās αναγκαίας υποδείξεις, αἱ όποιαί υποδεικνύουν ακριβώς εις τόν Διαγωνιστιόν που πρέπει να σημειώνῃ τὸ όνομά του, τὸ ψευδώνυμόν του (άν έχῃ), τήν ηλικίαν του, τήν διαμονήν του, τόν αριθμόν έκάστου Ψευδομένης Πνευματικῆς Ασχῆσεως και τήν λύσιν τῆς.

(Όσοι εκ των Διαγωνισζομένων δεν σημειώνουν τυχόν τήν ηλικίαν των, κατατάσσονται εις τήν Ανωτέραν Τάξιν.)

Λύσεις, γραφόμεναι επί άλλου χάρτου, έκτός του παρεχομένου δι' αὐτάς υπό τῆς Διαπλάσεως, δεν λαμβάνονται υπ' όψει. Έπίσης, όταν δυο ή περισσότερων φυλλαδίων Λύσεις εύρισκωνται ατόπως έρ' ενός και του αὐτου φύλλου χάρτου, μόνον αἱ τού ενός φυλλαδίου λογίζονται, αι δε λοιπαί άπορρίπτονται.

Έκαστος φακέλλος χάρτον των Λύσεων έξ 20 φύλλον τιμᾶται φρ. έρ (1).

Αἱ επί του ιδιαιτερου χάρτου των Λύσεων γεγραμμένα λύσεις, όταν δεν συνοδεύονται υπό έπιστολῆς, έπιτρέπεται να στέλλωνται έντός άνοικτου φακέλλου, μέν πεντάλεπτον μόνον γραμματόσημον. (Οικονομία σημαντική διά τούς διαγωνιζομένους.) Έπιτρέπεται έπίσης να σταλοῦν αι λύσεις δυο ή περισσότερων φυλλαδίων έντός του αὐτου φακέλλου, εάν ό λύτης είνε βεβαιος ότι θά φθάσουν πριν παρελθῇ ή προθεσμία του άρχαιοτερου φυλλαδίου.

Απονομή των Βραβείων.

Πρῶτον Βραβεῖον εις έκαστον Διαγωνισμόν Λύσεων λαμβάνουν τρεῖς εκ των διαγωνιζομένων, ήτοι ανά εις έξ έκάστης των πρώων τάξεων, ό έχων τās περισσότερας όρθας λύσεις μεταξύ άλλων συνομηλικων του. (Όρθαί λύσεις θεωροῦνται μόνον αι συμφωνούσαι καθ' όλόκληριαν προς τās υπό τῆς Διαπλάσεως δημοσιευόμενας.)

Δεύτερον Βραβεῖον λαμβάνουν έξ εκ των διαγωνιζομένων, ήτοι ανά δυο έξ έκάστης τάξεως, οι έχοντες τās περισσότερας όρθας λύσεις μετὰ τούς λαβόντας τὸ πρώτον βραβεῖον.

Τρίτον Βραβεῖον λαμβάνουν ένένα εκ των διαγωνιζομένων, ήτοι τρεῖς έξ έκάστης τάξεως, οι έχοντες τās περισσότερας όρθας λύσεις μετὰ τούς λαβόντας τὸ δεύτερον βραβεῖον.

Επαίνου τυγχάνουσι πάντες οι έχοντες όρθας λύσεις όχι όλιγοτέρας του ήμισως των λύσεων, τās όποιās εύρεν ό τελευταίος των λαβόντων τὸ τρίτον βραβεῖον έξ έκάστης τάξεως.

Ευφημιον μνείας τυγχάνουσι οι έχοντες όρθας λύσεις όχι όλιγοτέρας του ήμισως των λύσεων, τās όποιās εύρεν ό τελευταίος των τυχόντων επαίνου έξ έκάστης τάξεως. Των λοιπων δημοσιεύονται άπλως τὰ όνόματα

